

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE LOKSTEM VAN HET GOUD

N° 2333

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Lokstem van het Goud

HOOFDSTUK I

DE BOSDUIVELS

Op enige dagen reizen ten noordwesten van Lubli, in het hartje van Bechuanaland, en in het landschap Bakwena, Midden Afrika, trokken, in de vroege ochtend van een dag die zeer heet beloofde te worden, drie ruiters langzaam voort langs de zoom van een groot bos van ahorn- en gombomen. Een hunner voerde een vierde paard aan de toom mee.

Die drie mannen waren John Raffles, en zijn beide onafscheidelijke metgezellen, Charles Brand en James Henderson. Een uur tevoren waren zij opgebroken, en in al die tijd hadden zij nog slechts enkele woorden met elkaar gewisseld.

Dat was niet toe te schrijven aan de drukkende hitte, die zeker nog heviger zou worden in de loop van de dag, maar dat stilzwijgen was het gevolg van 'n droevig feit, dat zich slechts weinige dagen eerder had voorgedaan.

Vier dagreizen meer naar het zuiden, midden in een bos van aloë- en boababs was een graf gedolven, en daarin rustte het lichaam van een nog jong meisje, hetwelk de drie mannen gedurende een paar weken had vergezeld, en het was aan haar, aan de arme Black Mary, dat de drie mannen dachten.

Omstreeks een maand geleden nog had het drietal zich te Johannesburg bevonden, en het was juist het gevolg van hetgeen zich daar had afgespeeld, dat Black Mary in hun gezelschap was geraakt.

In het kort had de zaak zich als volgt toegedragen.

Raffles was naar Johannesburg gelokt door het bericht van een congres van diamanthandelaren, hetwelk daar zou plaatsvinden, maar ook nog anderen hadden zich die omstandigheden ten nutte willen maken. Het wemelde in die dagen te Johannesburg van boe-

ven van allerlei aard, en daaronder bevond zich ook een afdeling van het Genootschap van de Gouden Schorpioen, waarvan onder meer een zekere Laroche met zijn vrouwelijke medeplichtige deel uitmaakten.

Deze bende had zich meester gemaakt van een grote hoeveelheid juwelen en goud, aan de schatrijke congresleden toebehorend, en Raffles, die niet gewend was, zich onder zijn duiven te laten schieten, of zich het gras voor de voeten te laten wegmaaien, had alles in het werk gesteld om de buit weer in handen te krijgen, hetgeen hem dan ook was gelukt.

Een ontmoeting in het woeste gebergte op enige dagreizen afstands van Johannesburg, waarbij Laroche zelfs de dood had gevonden, terwijl zijn gezellin in deplorabele toestand in Maveking was terecht gekomen, had de diamanten weer in het bezit van Raffles gebracht, die zich gehaast had ze dadelijk op een goede en vrij gemakkelijk terug te vinden plek te verbergen...

Hij had echter aan de enige overlevende bandiet de vrijheid hergeven, iets, dat achteraf beschouwd niet erg verstandig was geweest en welke grootmoedigheid hem dan ook duur te staan had kunnen komen. De schurk had niets beters weten te doen dan ijlings een ander stelletje struikrovers te rekruteren, waarbij het toeval hem gunstig was, want hij kwam een twaalftal van die kerels tegen, die te allen tijde een land als Afrika onveilig maken, daar er nu eenmaal goud en diamanten in de bodem gevonden worden.

Die troep nu was Raffles met zijn metgezellen weer dadelijk achterna gegaan, en dat zou misschien weinig gebaat hebben, als de kerel, van wie zo even sprake was, niet verraderlijk de drie rijdieren kreupel had gemaakt, zodat de achtervolgden vroeg of laat buiten staat zouden zijn, van die paarden gebruik te maken.

Een geweldige onweer brak echter juist bijtijds los, want een plasregen van ongehoorde hevigheid zette een gehele vlakte onder water, waardoor weliswaar Raffles en de zijnen gedu-

rende vele uren opgesloten waren in het reusachtige, verlaten termietennest, waarin zij een toevlucht hadden gezocht, maar van hun kant konden de bandieten de aanval niet doorzetten en moesten met bebloede koppen wijken. Bij die gelegenheid echter, redde Raffles met gevaar voor zijn eigen leven een der aanvallers, die aan de schouder gewond, zich met moeite drijvende hield. Die bandiet bleek een vrouw te zijn, een meisje nog maar, dezelfde Black Mary, die daar nu rustte onder de reusachtige palmbladeren, aan de oever van een klare beek.

Zij betoonde zich in de aanvang ruw en vol spotlust, maar ook hier bleef de uitwerking van Raffles woord en zijn gehele persoonlijkheid niet achterwege, de wilde boskat werd niet slechts getemd, maar in haar hart groeide een gevoel van warme vriendschap voor de drie mannen, die haar het leven hadden gered en haar ontruikt hadden aan het noodlottig gezelschap van de schurken, wier beroep zij deelde.

Gezamenlijk was men, na de nodige, door de bandieten in de steek gelaten en onbeheerd over de vlakte zwerfende paarden te hebben opgevangen, verder noordwaarts getrokken, en alles zou goed zijn gegaan, als zij drie der leden van de Gouden Schorpioen, die de dans ontsprongen waren, en het viertal blijkbaar met geen goede voornemens waren gevolgd, maar hadden kunnen ontwijken. Een kort gevecht ontstond, twee van de schelmen werden door Brand neergelegd, maar de derde wist te ontsnappen op hetzelfde witte paard, dat, voor het kreupel was gemaakt, aan Brand had toebehoord.

Maar helaas, er zou nog meer bloed vloeien. De arme Black Mary had, toen zij op Raffles zag aanleggen, zich voor hem geworpen, en de kogel in haar borst opgevangen, die voor hem bestemd was. Zij was gestorven, het arme kind, met een tevreden lachje om de lippen, en met de hand van Raffles in de hare.

Dat was nu vier dagen geleden, en nog altijd zagen de drie mannen dat rustige, gebruinde gezichtje voor zich, dat zo heel anders was dan het ver-

trokken, wraakzuchtige gelaat van het misdadige schepsel, dat zij gewond binnen het mierennest hadden getrokken, bijna tegen haar zin.

En nog voor zij de laatste adem uitblies had haar dankbaarheid haar bewogen, een geheim aan Raffles te verraden.

Het betrof de plek, waar haar medeplichtigen enkele maanden tevoren een groot bedrag hadden verborgen aan gestolen juwelen, die zij in de handen van Raffles wilde doen overgaan.

Nu reden zij met z'n drieën voort in een gebied, waar de blanken nog maar weinig zijn doorgedrongen, ofschoon zij er wel enige factorijen hebben, handelsnederzettingen, waar de inboorlingen iedere maand hun voorraad ivoor, palmolie, maïs, aardnoten en andere voortbrengsels van natuur en bodem afleveren.

Die factorijen zijn echter zeer ver uit elkander gelegen, soms wel veertien dagen reizens, en men kan er de blanken bij twee, vier of zes tellen, zelden meer. Zij worden in hun werk meestal bijgestaan door Bantoes, halfbloeds, gesproten uit meestal Portugese vaders en inlandse moeders.

Zulk een factorij is onveranderlijk gevestigd in een bestaande kraal of dorp, maar de Europeaan, die er langzamerhand verwildert, moet genoeg nemen met wat de inlander zelf ten dienste staat, en zijn huis is niets anders dan een wat grote hut van palmbladeren, zijn voedsel is hetzelfde als dat van de inlander, en zelfs zijn vermaken gaan niet veel hoger dan die van de Bantoe.

In deze streek zijn de wegen zeer weinig in tal, en de spoorweg bevindt zich op minstens vijfhonderd mijlen ver oostwaarts.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend, toen Raffles zijn paard inhield, om zich heen keek alsof hij uit een droom ontwaakte, en zich toen tot Brand wendde met de vraag:

— Zouden wij nu nog ver zijn van de plek, die Mary genoemd heeft?

— Mij dunkt van niet, Edward. Ben je inderdaad van plan, een onderzoek

in te stellen naar die schat?

— Natuurlijk, het is veel beter dat ik die diamanten onder mijn berusting heb, dan dat de vroegere vrienden van Mary ze komen halen, en de opbrengst verbrassen.

— Maar ik zie nog niets van een bergte, zelfs niet van heuvels, en nog veel minder van een rotsplek in de vorm van een reusachtige vinger, waarvan zij gesproken heeft, en waar de juwelen verborgen moeten zijn.

— Dan bewijst dat alleen dat wij nog niet ver genoeg zijn gegaan, Charles, hernam Raffles. Zij sprak natuurlijk in volle ernst, en tenslotte zullen wij wel komen waar wij moeten zijn. De hitte wordt echter onuitstaanbaar, en wij zullen wat rust nemen in de schaduw van die reusachtige boomvarens.

Reeds was hij uit de zadel gesprongen, en de anderen volgden zijn voorbeeld. Zij brachten de paarden eveneens in de schaduw, waar de dieren aanstonds aan het harde, kurkdroge gras begonnen te knabbelen.

Het pakpaard, dat vroeger door Mary werd bereden, werd van zijn last ontdaan, van de dekens, de tent en de voedselvoorraden.

De drie mannen aten zelf wat droge scheepsbesluit, en dronken enkele teuten uit hun veldflessen, die zij die ochtend hadden gevuld aan een kleine beek, waarvan nu echter geen spoor meer te ontdekken viel.

— Het land lijkt hier wel uitgestorven, mylord, merkte Henderson op. Zijn hier helemaal geen dorpen in de buurt?

— Op een halve dagreis van hier moet er een vrij grote kraal zijn, James, antwoordde Raffles. Maar het liefst echter vermijd ik die nederzetting. De inboorlingen zijn hier nog verre van betrouwbaar, vergeet dat niet, en hoe verder noordwaarts wij komen, hoe meer wij op onze hoede moeten zijn. De inboorlingen zijn hier nog woest en onbeschaafd, en haten de vreemdelingen, die zij ervan beschuldigen, het land leeg te plunderen, en hen van hun bezittingen te verdrijven, hetgeen dan ook voor een deel waar is. Bij duizenden werken

thans de kaffers op de boerderijen der blanken of wel in de mijnen, terwijl zij vroeger in vrijheid hun eigen kleine akkers bebouwden of liever lieten bebouwen door hun vrouwen.

— Zijn zij goed gewapend, mylord?

— Een deel van hen, James. En dat is al weer het gevolg van de gewetenloosheid der handelaren, Portugezen en Engelsen, die geweren en munitie verkopen, zoveel zij maar kunnen aan lieden, die er later wel eens een heel gevaarlijk gebruik van konden maken, tegen de blanke, die zij altijd als een indringer zullen blijven beschouwen. Maar zij bedienen zich ook nog altijd biezonder handig van de assagaai, van pijl en boog, en in sommige gedeelten van Afrika ook van het blaasroer, met behulp waarvan zij een scherpe, vaak met curare vergiftigde doorn tot op wel honderd passen met onfeilbare zekerheid kunnen wegblazen. Met die doorns doden zij kleine apen en vogels, die op de takken der bomen zitten.

— En soms elkander, voegde Brand er droogjes aan toe.

— Ja, die stammen zijn nog zeer strijdlustig, en bevechten elkaar nog zoals zij het in de tijd van David Livingstone, van Stanley en van Luitenant Cameron deden, merkte Raffles ernstig op. Voorlopig echter zullen wij wel geen gevaar te duchten hebben. Verder noordwaarts zal het wel anders worden en zal voorzichtigheid geboden zijn.

— Zullen wij onze paarden nog lang kunnen gebruiken? vroeg Brand.

— Neen, Charles. Tenminste niet, wanneer wij in noordelijke richting blijven doorgaan, want daar beginnen de onmetelijke wouden, waar men een paard onmogelijk kan gebruiken.

Weer viel een stilzwijgen in, want aller blikken waren bij toeval tegelijkertijd gegaan naar het lastpaard, dat nu rustig stond te grazen, en dat nog pas vier dagen geleden de kleine Mary op zijn rug had getorst, die met haar napeve opmerkingen de kleine troep zo menigmaal had opgevrolijkt.

Zij rustten enige uren, trokken toen verder, altijd de zoom van het bos houdend, totdat zij eindelijk weer een vlak-

te bereikten, en aan de kim een laag gebergte ontwaarden, gehuld in een blauwachtige nevel.

Raffles, die door zijn kijker had gekeken, zei, zijn paard weer aansporend:

— Ik geloof dat wij de plek bereikt hebben, jongens. Door de kijker zie ik duidelijk de vingervormige rotspiek, waarin de schat verborgen moet zijn. Ik hoop dat wij het zullen weten, nog voor de avond is gevallen.

— Moeten wij die vlakke oversteken? vroeg Brand verschrikt, met een blik op het door de hitte verschroeiende gras.

— Het zal onvermijdelijk zijn, amice. Je ziet dat het bos hier ophoudt.

— Wat is dat daarginds, mylord? vroeg Henderson, die had rondgekeken en nu naar het westen wees, waar zich een kleine heuvelrij leek te verheffen. Zijn het misschien ook termietenheuvels, zoals die, waarvan wij er een als vesting hebben gebruikt, een paar weken geleden?

Raffles tuurde scherp in de aangeduide richting en antwoordde toen:

— Neen, James. Daar in het westen rijst weer een bos op, en niet ver van de zoom zie ik hutten van inlanders, het zijn geen termietenheuvels.

Op dat ogenblik drong er in de oren van de drie mannen een zonderling, nu eens rijkend, dan weer dalend gerucht door, dat leek op een verre, aanhoudende donder.

— Wat is dat, mylord? vroeg Henderson verrast na enige tijd te hebben geluisterd. Onweert het?

— Neen, James. Wat je daar hoort zijn trommels.

— Maar kan men die hier horen? Wij zijn wel minstens vier kilometers van die kraal verwijderd, dunkt mij.

— Men hoort de inlandse trommel nog wel veel verder, als de windrichting gunstig is. En ditmaal zijn het er ook geen twee of vier, of een half dozijn, maar het zijn er honderden, die gelijktijdig geroerd worden in een gelijkmatige cadans, zodat het klinkt alsof er op een enkel reusachtig trommelveld wordt geslagen.

— Me dunkt dat het dreigend klinkt, zei Brand, die aandachtig had toege-

luisterd. Ik herinner mij van enkele jaren terug, dat wij, al was het dan in een heel andere streek van Afrika, diezelfde klank hebben gehoord, en ons toen enkele uren later moesten verdedigen tegen een harde losgelaten duivels.

— Het is de oorlogstrom niet, Charles, hernam Raffles hoofdschuddend. Die klinkt anders, veel dieper en dan is ook de cadans een geheel andere. Eerder komt het me voor, alsof deze trommels een of andere godsdienstige plechtigheid moeten begeleiden. Wellicht wordt er een zoenoffer gebracht aan de goden, maar het kan ook wel zijn, dat dat onbeschaafde volkje aan hun goden iets verzoekt, regen bijvoorbeeld.

— Maar dat is heel goed mogelijk, riep Brand uit op levendige toon. Ik herinner mij gelezen te hebben dat die smeekbeden altijd gepaard gaan met een hels concert van trommels en pauken en ik mis alleen nog maar de horen.

Alsof men daarginds op die woorden gewacht had, klonk plotseling een naargeestig, loeiend geluid over de vlakte, alsof het uit de keel van een monsterachtig grote roerdomp kwam, en dat werd teweeg gebracht door te blazen op een zonderling instrument, een horen van wel twee meter lang, licht ge-

kromd, en dat door twee mannen gedragen moet worden of wel met het uiteinde op de grond rust.

— Wij moesten maar verder gaan, zei Raffles, na een poos te hebben geluisterd. Inlanders die om regen bidden zijn meestal in een heel gevaarlijk humeur, en het is maar beter, een ontmoeting te vermijden. Dat is des te gemakkelijker, daar het gebergte, dat wij willen bereiken, westwaarts van ons is gelegen.

Zij dreven hun paarden aan, en reden de vlakte tegemoet, stapvoets, om de dieren niet al te zeer te vermoeien.

Langzamerhand stierf het doffe geluid van de trommel weg.

Slechts nu en dan hoorde men nog de klagende toon van de horen over de vlakte, en toen ook dat niet meer.

De paarden stapten rustig verder door het kniehoge gras, met gebogen koppen, en blijkbaar lijdend onder de hitte, die schier ondraaglijk was, want niet het minste zuchtje verfriste de loodzware atmosfeer.

Drie uren later hielden de drie reizigers voor die dag voorgoed halt aan de voet van een rij lage, steenachtige, hier en daar met dwergeiken en struikgewas begroeide bergen.

HOOFDSTUK II

DE STENEN VINGER

Het lage gebergte, dat zich voor hen uitstreckte, vertoonde zich in de vorm van een maansikkel, met de horens naar het westen en het oosten gericht.

Ongeveer in het midden van die sikkel rees een rotspiek op, ter hoogte van bijna tweehonderd meter, van boven afgerond, en die inderdaad wel wat leek op een geweldige, stenen vinger.

Aan de basis mat deze piek omstreeks dertig meter in doorsnede, om heel langzaam, geleidelijk af te nemen.

Daar waar hij oprees tussen de lage heuvels en ook enkele meters hoger, groeiden er onkruid en struiken uit de spleten.

Brand keek er nieuwsgierig naar, en zei, na te zijn afgestegen:

— Wat zei Mary ook? Het was immers een door struiken verborgen opening, die naar de vlakte gekeerd was?

— Ja, dat waren ongeveer haar woorden. Hoe men die moet bereiken is mij nog niet erg duidelijk, maar dat zullen wij wel zien, als wij er dichterbij zijn. Voor vandaag hebben wij meer dan genoeg gedaan en het is veel te warm om ons nog meer te vermoelen.

Morgen ochtend vroeg zullen wij aan het werk gaan.

— Ik zie daar een paar honderd meter hier vandaan wat groen, dat er verlokender uitziet dan deze dorre vlakte, deed Henderson opmerken, naar een der uitlopers van de lage heuvelreeks wijzend.

— Je hebt gelijk, James, en we zullen daar eens heen gaan. Wellicht vinden wij er wat water, wat wij heel goed zouden kunnen gebruiken.

De drie mannen namen hun paarden bij de toom en gingen te voet naar het

oostelijke uiteinde van de sikkel. Henderson bleek goed te hebben gezien: daar begon een klein bos, bestaande uit palmbomen, pokhoutbomen en enkele citroenbomen.

Daar deze bomen schaduw boden, besloot Raffles daar verder de dag door te brengen, en het kamp voor de nacht op te slaan.

Zij zochten naar water, zonder de minste hoop het te zullen vinden.

Wel ontdekten zij de bedding van wat vroeger een beek was geweest, maar droog en de bodem was zelfs niet drassig meer.

Zij waren dus wel verplicht nogmaals hun veldflessen aan te spreken, waarin het water lauw was geworden. De paarden werden aanstonds gezadeld, en zwierven vrij rond, slechts aan een der poten gekluisterd, opdat zij niet al te ver zouden afdwalen.

Roerloos hingen de grote bladeren van de boomvarens neer, en geen grassprietje bewoog.

Geen wolkje vertoonde zich aan de strakgespannen hemel, niet het geringste bewijs, dat het weer spoedig zou omslaan, en dat een van die geweldige Afrikaanse onweders zou losbarsten en de beken weer zou vullen, tot overlopens toe.

De paarden, na zich te goed te hebben gedaan aan wat bladeren, die nog enige vochtdelen bevatten, stonden nu ook loom bijeen, onbeweeglijk en schenen te slapen.

Ook de drie mannen strekten zich uit, aan de voet van een zware boom, en ook zij sliepen spoedig in, vermoed als zij waren.

De avond bracht een weinig verkoel-

ling, want de zon dook voor enige uren weg achter de kim, en dit gaf een weinig soelaas.

De drie mannen sliepen lang en goed en werden de volgende ochtend wakker nog voor de zon weer aan de hemel was gekomen.

Hun eerste blik gold het hemeldek, flitsblauw nog, maar hun hoop zonk dadelijk weg, want ook nu viel er niet het geringste wolkje te bespeuren, dat regen aankondigde. Er was geen zuchtje wind.

Wilde men een onderzoek gaan instellen, dan moest het dus vlug gebeuren, voor de zon opnieuw haar stralen loodrecht op de aarde neerzond.

Zij ontbeten dus haastig, Henderson maakte thee, met het laatste restantje water uit zijn eigen veldfles, maar men dronk niet alles op, en goot de thee weer terug in de veldfles van de reus, voor later.

Raffles was al opgesprongen, en zei nu tot Henderson:

— Het zal noodzakelijk zijn dat er iemand bij de paarden blijft, James, en ik ben wel genoodzaakt, jou voor deze taak aan te wijzen, want het zal een vrij lastige klimpartij worden, en wie weet door welke nauwe openingen wij moeten gaan. Heb ik je hulp nodig, dan zal ik het gewone sein geven.

— Moet ik hier blijven, mylord?

— Verwijder je in ieder geval niet te ver. En wanneer er soms gevaar mocht dreigen, van welke aard ook, dan behoef je slechts het bekende fluitsein te geven, dat wij wel zullen horen, of je kunt je revolver afschieten, maar dat alleen in geval van nood.

— Hoe lang denkt u weg te blijven, mylord?

— Moeilijk te zeggen, maar ik denk ten hoogste anderhalf uur. Je zult ons trouwens ver met het oog kunnen volgen, wanneer je de zoom van het bos wat dichterbij nadert. Mocht daarginds werkelijk iets van waarde zijn, en is het te zwaar voor ons beiden om het te vervoeren, dan zullen wij je een teken geven.

— Het is goed, mylord, ik zal er op letten.

Raffles en Brand overtuigden zich, dat hun revolvers geladen waren, en dat hun hartsvangers zich in de schede bevonden. De geweren werden achtergelaten, daar deze hen slechts in hun bewegingen zouden belemmeren.

Zij begaven zich op weg naar de stenen naald, die niet veel meer dan twintig minuten gaans van het uiteinde van de korte heuvelketen verwijderd was.

De bovenrand van de zonnescijf rees juist boven de kim uit, toen Raffles en Brand de plek bereikten, waar de stenen naald zich verhief in de lichtblauwe lucht.

Na tien minuten hadden zij reeds het punt bereikt, waar het stenen gevaarte zich rechtstandig verhief, en nu pas konden zij ook zien dat de wanden niet glad waren, zoals het op enige afstand leek, maar ruw en ongelijk, zodat een behendig klimmer over verre afstand naar boven kon klauteren.

Eerst echter liepen zij om de naald heen, in de verwachting, dat zij misschien ergens een holte zouden vinden, die hen daarbij van dienst kon zijn.

Weliswaar vertoonde de buitenzijde van de naald, die blijkbaar over een groot gedeelte uitgehold was, inderdaad een aantal scheuren, maar de grootste was nauwelijks een hand breed, en aan deze openingen had men dus niets.

Het zou wel degelijk noodzakelijk zijn, zich aan de buitenzijde naar boven te werken.

Terwijl zij zo rondom de naald liepen, zagen zij, zeven of acht meter van de heuveltop, waarboven de piek uitrees, een vrij dichte gordel van dor kreupelhout, dat uit verschillende spleten wies en hier de naald als met 'n ring omgaf, die echter op sommige plaatsen doorbroken was.

Zij zouden echter moeten opstijgen aan de zijde, die naar de vlakte gekeerd was, volgens de woorden van Mary.

Voor hij begon te klimmen wierp Raffles nog een blik achter zich, door zijn kijker, en heel in de verte meende hij, door het gebladerte heen, iets als een zakdoek of een witte lap te zien, die werd heen en weer bewogen.

Het was waarschijnlijk een groet van Henderson, die hen op die plek door zijn kijker kon waarnemen.

— Zou hij ook de vlakke kunnen overzien? vroeg Brand, toen Raffles hem had medegedeeld wat hij gemeend had waar te nemen.

— Slechts een klein gedeelte, denk ik. Waarom vraag je dat?

— Wel, ingeval zich gevaren voordeden...

— Welke gevaren zouden dat kunnen zijn? Leeuwen klimmen zo hoog niet, en het dorp is heel ver weg. Bovendien kunnen die naturellen, die geen kijkers hebben, ons onmogelijk op die afstand zien. En daar zij hier volstrekt niets te zoeken hebben, temidden van deze barre rotsen, kan ik niet inzien, waarom zij juist hierheen zouden gaan. Komaan, Charles, voortgemaakt, opdat alles is afgelopen voor de grote hitte van de dag aanbreekt.

Raffles zette de voet op een vooruitstekend gedeelte van de stenen naald, en begon naar boven te klauteren, waarbij hem zijn ervaring als geoefend bergbeklimmer hielp, want het was lang niet gemakkelijk langs die bijna loodrechte wand op te klimmen.

Brand volgde hem op een behoorlijke afstand, maar het ging langzamer en moeilijker dan zij verwacht hadden. Telkens moesten zij even halt houden om naar een veilig steunpunt voor hun voet te zoeken, dan hesen ze zich weer een paar decimeters op, en zagen opnieuw uit naar een uitstekende richel.

Het duurde dan ook wel bijna een half uur voor zij het struikgewas bereikt hadden, dat uit de rots groeide, en dat het voortgaan volkomen scheen te belemmeren, want het waren dichte, kronkelende takken, die hen nu tegen schenen te houden.

Dat het inderdaad schijn was, bleek Raffles spoedig, want toen hij eens door de onderste, droge takken heenkeek, bemerkte hij een donkere opening, meer dan een meter hoog, en zo breed, dat hij er zich gemakkelijk door zou kunnen werken.

Het was geen wonder dat er van dit gat op iedere andere plaats niets te zien

viel, want het was volkomen verborgen achter de door elkander kronkelende twijgen en bladeren.

Raffles greep de dikste takken, hees zich nog wat verder op, en Brand zag zijn bovenlichaam eerst, daarna zijn benen verdwijnen achter het dichte gewas, en het was de stem van een onzichtbare Raffles, die vrolijk tot hem riep:

— Volg mij maar, amice, de ingang wijst zich van zelf aan.

Op zijn beurt klom Brand wat hoger, en toen hij nu zijn hoofd tussen de onderste takken doorstak, zag hij in de groene schemering Raffles in de opening zitten, die hem toewenkte.

— De piek is hier niet hol meer, Charles. Dat wil zeggen, er is hier een nis van wel vier meter diep, maar die bevindt zich in het vaste gesteente. Kom gauw.

Brand hees zich verder op, hij zag Raffles verdwijnen in het rotshol en volgde hem, half op de tast.

Zij bevonden zich beiden in een duisternis, zo groot, dat het onmogelijk was, om zich heen te zien.

Brand had echter nog altijd zijn zaklantaarn, en hij knipte dadelijk het handige instrument aan, zodat zij althans konden zien waar zij zich bevonden.

Het was inderdaad een diepe spleet in de rotsnaald, die bijna tot op de helft van de breedte doordrong, met een zeer onregelmatig gewelf, bij de ingang nauwelijks een meter van de vloer, wat verderop reeds veel hoger, om dan plotseling weer te dalen.

Een ontzaglijke natuurkracht had, misschien honderdduizenden jaren vroeger, waarschijnlijk deze opening gemaakt. Vogels hadden er wat aarde in gedragen, de wind had geholpen met zaadjes, en langzamerhand was er een plantengroei ontstaan, die de opening verstopte.

Van een kist, een zak, een baal of iets dergelijks was niets te zien.

Zou men hen al voor zijn geweest, zouden zij te laat komen?

Brand slaakte een kreet van ongeduld en woede bij die gedachte.

Raffles was er echter de man niet naar om maar dadelijk weer rechtsom-

keer te maken, zonder eerst een nauwkeurig onderzoek in te stellen.

Want het behoefde slechts een kleine zak te zijn geweest, een kleine doos, die toch heel wat diamanten zou kunnen bevatten en de wanden vertoonden overal kleine inhammen, nissen en scheuren, van grillige vorm, die een voor een doorzocht moesten worden.

— Jij begint links en ik rechts, Charles, zei Raffles, die zich, om zichzelf bij te lichten, behielp met zijn sigarenaansteker, waarin nog voldoende benzine was.

De kleine openingen waren talrijk en er verstreek bijna een half uur met hun pogingen, toen Raffles plotseling een kreet slaakte.

— Heb je iets gevonden? riep Brand verblijd uit.

— Ik heb iets gevonden, amice, maar het zijn, helaas, geen diamanten.

— Wat is het dan?

— Wel, een half dozijn waslucifers. Ja, Charles, wij zullen ons moeten schikken in de omstandigheid, dat wij ons de kaas van het brood hebben laten eten. Een paar maanden is een vrij lange tijd, maar er is, helaas, weinig aan te doen.

— Laat ons toch nog even doorgaan, wij zijn nu bijna aan het einde, en je kunt nooit weten, drong Brand aan.

— Zoals je wilt, zei Raffles schouderophalend. Maar ik ben al zeker van mijn zaak. Die waslucifers hebben na-

tuurlijk gediend om de man, die de juwelen kwam halen bij te lichten. En ik geloof dat het niet eens zo lang geleden is, naar hun toestand te oordelen.

Nog een kwartier zochten zij met de grootste zorgvuldigheid in alle hoeken en gaten tot zij zichzelf wel moesten bekennen, dat hun moeite vruchteloos was geweest.

— Naar Henderson, Charles, zei Raffles kortaf. Wij zijn, geloof ik, al veel langer weggebleven dan wij hadden beloofd, en hij zal zich ongerust gemaakt hebben.

Raffles kroop behoedzaam naar de opening, liet er zijn been het eerst uitzakken, draaide zich toen om, met het gelaat naar de rotswand gekeerd, en liet zich heel voorzichtig zakken, tot zijn hoofd weer vrij was.

Op hetzelfde ogenblik ritselde het boven hem in de bladeren, en met een suizend geluid, als een snelle windvlaag, die dadelijk weer wegstierf, drong een lange pijl met een vuurrode schacht door het struikgewas en versplinterde tegen de rots.

Hangend tussen hemel en aarde wendde Raffles het hoofd om.

Hij slaakte een kreet.

De vlakte aan de voet van de heuvelreeks was overdekt met een menigte van wel zeshonderd inboorlingen, die op het zien van de blanke een oorverdovend gehuil van woede en tevens van zegepraal aanhieven.

HOOFDSTUK III

HET MENSENOFFER

Slechts voor een kort oogenblik stond Raffles in beraad wat te doen.

Hij zou natuurlijk weer terug kunnen klimmen, en zich voorlopig in veiligheid stellen in het gat in de rots, maar dat had geen andere uitweg, en de Bechuanen behoefden daar slechts enkele dagen de wacht te houden om hen door honger en dorst te overmeesteren.

En met hun twaalf of veertien revolvergeschoten per man, zouden zij ook niet veel uitrichten tegen een bende van wel zeshonderd zwarten, waarvan er op zijn minst twintig of vijfentwintig van repeteergeweren waren voorzien.

Het beste was dus, te trachten, met dat zwarte volkje op een goede voet te komen, ofschoon een scherppgepunte pijl nu eigenlijk niet de beste introductie is om vriendschap te sluiten.

Hij stelde Brand met een paar woorden op de hoogte, en daalde toen kalm verder af, wel wetend dat iedere poging tot verzet hier nutteloos moest zijn.

Terwijl hij dit deed, bemerkte hij dat nog twee mannen hun bogen spannen, na een pijl op de pees te hebben gelegd, maar ook zag hij dat een rijzig man, naar zijn trotse houding te oordelen een opperhoofd, een gebiedend gebaar maakte, de mannen die hadden willen schieten terzijde duwde, onder het uiten van een soort van keelklank, die zeker een verbod inhield, want allen gingen nu eerbiedig een paar stappen terug, zodat het opperhoofd nu geheel alleen stond.

— Dat is tenminste zoveel gewonnen, bromde Raffles voor zich heen. Dat heerschap schijnt er althans niet

op gesteld te zijn, ons maar aanstonds naar de andere wereld te helpen. Wij zullen wel zien wat het is.

— O, ik weet het wel, zei Brand sarcastisch. Voor de zon weer opkomt, zullen wij op een klein vuur zachtjes gebraden worden.

— Hoe kom je er bij, amice? Het zijn geen menseneters.

— O, dan zullen zij ons braden, louter voor het genoegen. In ieder geval zien zij er niet erg vriendelijk uit. Hoe is die bende hier juist gearriveerd?

— Dat is mij niet helemaal duidelijk, of het moest een toeval zijn, dat zij ons naar boven hebben zien klauteren. Ik heb echter nooit geweten dat de inboorlingen hier zo vijandig stonden tegenover blanken.

Toen klonk er een stem van beneden, die bevelend en in tamelijk goed Engels riep:

— Kom dadelijk naar beneden.

— Nou, zeg, het wordt hoe langer hoe fraaier. Een Engels sprekende kanibaal, bromde Brand. Nu, het is tenminste een zekere troost, dat ik althans in de Engelse taal op het menu kom.

— Stel je niet zo dwaas aan. Ik zeg je nog eens, dat er in deze streek geen menseneters meer zijn, al sedert een mensenleeftijd.

— Ik help het je wensen, zuchtte Brand, maar ik wou wel dat onze Mary niets gezegd had van die vinger. Als ik het ding wat beter had aangekeken, was ik er nooit ingeklommen, want als er ooit een vinger waarschuwend werd opgeheven, dan was het zeker wel in dit geval.

Onder het spreken waren Raffles en Brand de heuvelhelling afgedaald en

naderden nu langzaam het opperhoofd.

Het was een man van zeker wel zes voet, en misschien wel meer.

Hij was, tenminste voor een Bechuanaan, zeer krachtig gebouwd, en zijn brede borst was overdekt met tatoueringen, ten bewijze van zijn hoge en oude adel.

Om de krachtige hals droeg hij een snoer van vergulde luipaardklauwen, en zijn hoofd was gedekt met een soort kroon, bestaande uit een rand van blik, versierd met prachtige struisvogelveren.

Zijn oren waren wijd uitgerekt door de zware, koperen ringen, die hij daarin droeg. Om het middel droeg hij een brede riem, waarvan een rokje afhing, tot even boven de knie, vervaardigd uit de huid van zebra en versierd met franje, kunstig uit kleine vogelveertjes gemaakt.

Om de bovenarmen, de polsen en de enkels droeg hij eveneens koperen ringen, die bij iedere beweging die hij maakte tegen elkander kletterden.

De man was niet volkomen zwart, maar zeer donkerbruin. Zijn platte neus en zijn kroeshaar deden hem lijken op de Etiopiërs. In zonderlinge tegenstelling met zijn woest voorkomen, was het moderne geweer, dat hij in de vuist geklemd hield.

En dan was er nog iets vreemds en dat was het oogglas, dat hij aan een dun koordje om de hals droeg, blijkbaar zonder er de ware betekenis van te kennen.

Misschien beschouwde hij het wel als een soort amulet, dat hem geluk moest aanbrengen.

Deze man nu wachtte trots de nadering van de beide blanken af, en zei, toen zij op een meter afstand van hem eindelijk stilstonden, met een diepe keelstem:

— Ik ben Makwa.

— Aangenaam, zei Raffles, hoffelijk bulgend, alsof hij in een Londense salon aan een ander werd voorgesteld.

— Ik heet Makwa, en ik heers over dit gebied, honderd mijlen in het rond, hernam het opperhoofd, even de wenkbrauwen fronsend.

— Tjonge, dat is niet mis, zei Brand

vol bewondering en mag men weten of het in uw rijk de gewoonte is, om de bezoekers als mussen uit de bomen te schieten?

Er schenen nog meer onder de troep te zijn, die Engels verstonden, want er ging bij deze spotternij gemompel op en menige gewapende vuist ging in de hoogte.

Er kwam een brede grijns op het glimmend zwarte gelaat van Koning Makwa en hij zei met een dreigend gebaar:

— Ik zou het recht hebben, jullie onmiddellijk ter dood te laten brengen. Ik duld geen blanken in mijn gebied, tenzij zij mijn bijzondere vrienden zijn. Wat deden jullie daarboven?

— Naar diamanten zoeken, antwoordde Raffles prompt, zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken.

Even flikkerden de donkere ogen van het opperhoofd, en hij stiet een schor keellachje uit, terwijl hij uitriep:

— Diamanten? In de stenen vinger? Ik geloof jullie niet, blanke honden. Jullie zijn mijn gevangenen.

— Wij zijn vrije Engelsen, zei Raffles koeltjes. En ik waarschuw je, Makwa, dat het je slecht zal vergaan, als je een vinger durft uitsteken naar een Brit.

Het gelaat van de Bechuanaan vertrok, en hij bracht zijn linkerhand naar de gordel, waaraan een korte knots van ijzerhout bengelde, terwijl hij dreigend zei:

— Hier laat ik mij door niemand de wet voorschrijven. De Engelsen hebben hier niets te zeggen, evenmin als iemand anders. Dit gebied is vrij, en behoort mij toe.

Raffles antwoordde niet. Hij begreep maar al te goed dat de zaken er ernstig voor stonden. Hij had hier zeker te doen met een van die stammen, woest en onafhankelijk, die zich aan geen enkel gezag hebben willen onderwerpen, en die wel spoedig een toevlucht weten te vinden in de ondoordringbare bossen, wanneer zij menen, dat er misschien een strafexpeditie tegen hen op touw zal worden gezet.

Het was duidelijk te zien, dat die inboorlingen zich om de een of andere

reden in een heftige staat van opwinding bevonden en met een woeste wraakzucht jegens hen bezielde waren.

Plotseling werd het hem duidelijk, en doorzag hij de oorzaak van die houding.

Het was de droogte. Die bijgelovige lieden waren stellig van oordeel, dat de komst van die blanken in hun gebied, de goden had vertoornd, en die langdurige droogte had teweeggebracht.

Indien Raffles zich hier in niet vergiste, als dit werkelijk het geval was, dan was hun toestand in de hoogste mate precair, want die Bechuanen zouden in hun woede die twee onheilstichters wel eens kunnen willen offeren aan de vertoornde goden.

De toestand was dus inderdaad ernstig, en Raffles begreep dat hij verstandig zou doen, Koning Makwa niet te tarten door spot of verzet.

Hij zei dus nogmaals ernstig:

— Ik vergenoeg mij er voorlopig mee, Makwa, te herhalen, dat het je zal opbreken, als je een haar op ons hoofd krenkt.

— Genoeg, viel Makwa hem woedend in de rede. Ik ben hier heerser, ik ben hier de enige baas. Voert hen beiden weg, mannen en knevelt hen. Ontneemt hun hun wapens.

Nu werd het Raffles duidelijk dat men, ofschoon hij niet kon begrijpen op welke wijze, van hun aanwezigheid reeds had moeten weten en op alles was voorbereid, want er traden onmiddellijk een paar Bechuanen naar voren, gewapend met buigzame lanen, waarmee zij de gevangenen handig bonden, terwijl anderen hun de revolvers en messen afnamen.

Een ogenblik vreesde Raffles, dat de troep zich naar het bos zou begeven, waar Henderson zich schuil hield, maar dit was gelukkig niet het geval. Makwa scheen van een derde blanke niets af te weten.

En nu begaf de troep zich de vlakte in, terwijl de troep telkens dolle kreten van woede slaakte en hen met de assagaaien en strijdnoktzen dreigde.

Men kwam voorbij enige bebouwde gronden en Raffles zag nu maar al te

duidelijk, dat regen volstrekt noodzakelijk was en zeer spoedig ook, of alles zou verdorren.

Men naderde de kraal, en opnieuw werden nu de trommels geroerd, met de muis van de hand, hetgeen een sombere, dreigende klank verwekte. Een troep furies kwam aanstormen, vrouwen van het dorp, die als waanzinnigen om de beide gevangenen heensprongen en de ijselijkste bedreigingen tegen hen uitten.

De kraal was gelegen aan de zoom van een palmbos, de meeste hutten waren op palen van omstreeks een meter hoogte gebouwd, en te bereiken door middel van een klimpaal, dat wil zeggen een van de bast ontdane boomstam, waarin met een bijl of kapmes diepe kerven waren gehakt, waarin men de tenen kon zetten.

De hut van Makwa was aanstonds kenbaar aan haar grootte, haar hoogte en de bamboestaken naast de ingang, waaraan een twaalfstal geprepareerde hoofden van overwonnen vijanden bij wijze van trofeeën waren opgehangen.

Toen zij de kraal binnenkwamen, die omgeven was door een manshoge palissade van aangepunt bamboe, stootte Brand Raffles, die dicht naast hem ging, met de elleboog even aan, en wenkte met zijn ogen naar de brede deur in de palissade, die wijd openstond.

Nu begreep Raffles de oorzaak van die plotselinge komst der inboorlingen.

Dichtbij de deur stond een wit paard vastgebonden, dat hij onmiddellijk herkende, als het rijdier van Brand, hetwelk door een van de bandieten was buitgemaakt, dezelfde, die deel had genomen aan de laatste hinderlaag, waarbij twee van zijn medeplichtigen, maar ook de arme Black Mary het leven hadden verloren.

Het dier graasde daar rustig, maar van zijn meester was niets te bespeuren. De bandiet had zeker een kijker bezeten, en bij toeval de beide klimmers waargenomen, toen zij langs de buitenkant van de stenen naald opklauwden.

Er was waarlijk weinig doorzicht toe nodig, om aanstonds te begrijpen, dat

die beide klimmers onmogelijk anderen konden zijn dan de beschermers van Black Mary, die uit haar mond hadden vernomen, waar de bende van de Gouden Schorpioen diamanten en goud hadden verborgen.

Want op zijn beurt twijfelde Raffles er nu geen seconde meer aan of het was de dief van het witte paard geweest, die, misschien nauwelijks een paar uren tevoren, bezield door een soort voorgevoel, de diamanten weer uit hun schuilplaats had gehaald.

Hij deelde zijn vermoedens op zachte toon aan Brand mede, die schouderophalend zei:

— Het komt er eigenlijk weinig op aan, wie het deed, en wanneer het gedaan is, want wij zullen die diamanten nu wel nooit meer te zien krijgen, Edward. Ik denk dat het met ons is afgelopen, en dat wij vanavond bij fakkellicht moeten dienen tot souper voor Koning Makwa. Ach neen, dat is waar, het zijn geen menseneters heb je me verzekerd. Nu, de uitwerking zal toch wel volkomen hetzelfde blijven, ik bedoel van het braden.

— Niet zo pessimistisch, amice. Wij bevinden ons nog niet op de brandstapel. Maar daar is onze man in hoogst eigen persoon, de man van het paard. Hij kijkt erg lelijk, en ik denk dat wij van hem wel geen hulp behoeven te verwachten, als Makwa ons inderdaad wil offeren aan de vertoornde goden.

Inderdaad kwam daar een blanke aanstappen, met een korte pijp in de mond, een grote strooien hoed op het hoofd en gekleed in een linnen broek, die in hoge kaplaarzen verdween.

De troep hield halt op wat men het marktplein zou kunnen noemen, niet ver van de hut van de koning, wiens vrouwen allen naar buiten waren komen lopen en woeste kreten aanhieven bij het zien van de blanken.

Voor het eerst zag Raffles de bandiet goed in het gelaat, toen deze langzaam op hem toekwam om hem met tergende spot aan te kijken.

Het was een grote, grofgebouwde kerel van een jaar of veertig, met diepe groeven in het gebruide gelaat, een

slecht onderhouden baard en diep in het hoofd liggende, onder ruige wenkbrauwen verscholen ogen van een onaangename grijsgroene kleur.

— Wel, begon deze man, met zijn vuisten in de heupen gesteund vlak voor Raffles staande, dat is anders gelopen, waarde heer, dan je wel verwacht had. Zo gaat het hier, de ene dag hoog te paard, en de volgende dag in de modder. Dat komt ervan, als je wat onvoorzichtig bent uitgevallen.

— Inderdaad zou het beter geweest zijn, als ik je, evenals je mooie vriendjes maar dadelijk naar de andere wereld had gezonden, zei Raffles koeltjes. Mijn berouw komt echter te laat en ik heb er nu de gevolgen van te dragen. Mag ik althans je naam weten, vriend, opdat ik je later zal weten terug te vinden?

De kerel liet een gemeen lachje horen en herhaalde grinnikend:

— Later? Daar zal wel niet veel van komen. Maar toch mag je mijn naam wel weten, ik ben Pete Ibanez en ze kennen mij hier wel in de streek, dat verzeker ik je. En ik bemerk tot mijn spijt, dat onze kleine Black Mary niet meer in je gezelschap is. Ik hoop toch niet dat de meid iets zal zijn overkomen?

De kerel had dit laatste op zulk een sarrende toon gezegd, dat Raffles hem zeker op zijn lelijke tronie geslagen zou hebben, als hij zijn armen slechts had kunnen bevrijden.

Maar Makwa kwam reeds aanlopen, in zijn potsierlijke dos, nog dwazer, nu hij zijn kroon van reigerveren verwisseld had tegen een oude, geheel verkleurde hoge hoed, en begon met Ibanez op drukke toon te praten in de taal van zijn eigen stam, welke de Spanjaard zeer goed schoon te verstaan en te spreken.

Hij wees telkens op de lucht, strak en wolkeloos, dan weer op de grond en tenslotte op de beide gevangenen, die nauw omsloten waren door een kring van dreigende, huilende wilden.

Ibanez haalde na enkele ogenblikken onverschillig de schouders op en trad toen op Raffles toe met de vraag:

— Wil je zeggen waar je het valies met de buit verborgen hebt?

— Neen.

— Ik weet op welke plek het zich ongeveer moet bevinden, en ik zal het weten te ontdekken.

— Ontdek het dan, en val mij niet lastig.

— Bedenk dat ik het ben die hier misschien jullie leven kan redden, drong de schurk aan, want ik wil je wel zeggen, dat Makwa allesbehalve in zijn humeur is over de langdurige droogte en jullie beiden wil offeren aan de goden, om weer bij hen in de gratie te komen. En ik zal het niet zijn, die de oude ezel weerhoudt, tenzij je mij onmiddellijk zegt, waar zich het valies bevindt.

Raffles scheen op het punt te staan, de plek eenvoudig te noemen, zich vast voornemens, de buit zo snel mogelijk weer aan Ibanez te ontnemen, toen de aandacht getrokken werd door een luid

rumoer bij de ingang van de kraal, waarheen een aantal inboorlingen, mannen en vrouwen, zich begeven hadden.

Het was een Nnangga, een inlands duivelbezweerder of tovenaars, die daar eensklaps was komen opdagen, in het volle besef van zijn waardigheid.

Aller ogen gingen in die richting en Raffles scheen de tijd te hebben gevonden, zich nog eens te bedenken, want hij antwoordde rustig, Ibanez vlak in het gezicht ziende:

— Ik zal je de plek niet noemen, Ibanez.

— Loop dan naar de duivel, en zie maar hoe je het klaar speelt, schreeuwde de Spanjaard woest, terwijl hij de weerloze tegenstander in 't gelaat sloeg en op de grond spuwde.

Een ogenblik later waren de toebeidselen voor het mensenofer in volle gang.

HOOFDSTUK IV

DE NNANGGA

In het midden van het dorpsplein werd door vlugge handen een soort altaar opgericht, bestaande uit een houten blok, gehakt uit een der dikste bomen en dat door tien mannen moest worden gedragen, wegens de zwaarte en omvang.

Daarnaast werden twee kleinere blokken neergelegd, ongeveer een meter hoog en Raffles en Brand kenden te veel van de bloedige gebruiken der bosnegers, om niet aanstonds te weten, dat het offerblokken waren, waarop de ongelukkige terdoodveroordeelden, meestal overwonnen vijanden, maar ook soms mannen van de eigen stam, ruggelings werden neergelegd, met gebonden handen, waarna hun de slagaders van de hals werden opengesneden.

Uit de wijze waarop het bloed opspoot, leidden dan de tovenaars af, of het offer de goden al of niet welgezind zou zijn.

Afschuwelijke afgodsbeelden werden bij en op het altaar neergezet, gesneden uit speksteen of hardhout.

En daar kwam ook de beul reeds aanstappen, een grote, magere, doch gespierde kerel, bijna zonder enig kledingstuk, op een klein lendendoekje na, vervaardigd uit de vezelen van de kokospalm en die als wapen een soort slagzwaard met zich voerde, meer dan een meter lang, zonder stootplaat, met een kling, breder aan het einde dan dicht bij de greep, en dat slechts weinig gekromd was, enigszins op de wijze der ouderwetse, Chinese beulzwaarden, zoals zij trouwens nog ten huidige dage door de Chinese legerbeulen worden gebruikt.

Hij stond met een grijnzend gelaat

een beetje terzijde, en onderzocht de scherpte van de snede van zijn geducht wapen.

Hij inspecteerde de offerblokken, waarnaast de hennepen touwen klaar lagen en die van boven een weinig waren uitgehold.

Intussen droegen de anderen alles aan voor het afschuwelijke feest, dat aanstonds zou moeten plaatsvinden.

Want dergelijke offers, die gelukkig hoe langer hoe minder voorkomen, gaan steeds gepaard met woeste drinkgelagen terwijl de inboorlingen zoveel eten, dat zij zich nog slechts ternauwernood kunnen bewegen.

Vrouwen droegen koeken aan van maïsmeel, zoetgemaakt met honing, grote aarden potten vol palmwijn en een soort sterk gistend wit bier, sneden gezouten varkensvlees, dat in aarden potten wordt bewaard, vruchten van de mango, koekjes, uit kokosnoot bereid en nog andere lekkernijen, en dranken, die werden gereedgezet op grote matten uitgespreid op de vastgestampte grond.

Intussen was het bijna geheel donker geworden en men begon grote harsfakkels te ontsteken, die aanstonds het afschuwelijk toneel met hun rosse gloed moesten verlichten.

Koning Makwa scheen reeds een proefje te hebben genomen van de sterke palmwijn, want hij was in een zeer opgewekte stemming en een paar malen zwaaide hij met zijn knots van ijzerhout gevaarlijk dicht langs de hoofden van zijn beide gevangenen.

Het was een geluk, dat men er niet aan gedacht had de twee te scheiden en zo was het mogelijk dat zij nu en dan een paar woorden op zachte toon

met elkaar konden wisselen.

Intussen was de Nnangga, onder het uitvoeren van de dolste sprongen en het uitstoten van rauwe keelklanken, tot midden op het marktplein komen dansen.

Deze man droeg als enig kledingstuk een rokje van biezen en snoeren kralen, dat hem tot even aan de knie reikte en dat om het middel werd vastgehouden door een gordel, versierd met een groot aantal kleine, zilveren klokjes, die bij de minste beweging van de tovenaars rinkelden.

Zijn borst was beschilderd met zonderlinge figuren en om de hals droeg hij een snoer, bestaande uit bosjes menzenhaar, stukjes slangenhuid, reusachtige kevers, en klauwen van een luipaard.

In de linkerhand zwaaide hij een grote schel, waarschijnlijk een buiten dienst gestelde deurschel, de hemel weet op welke wijze in zijn bezit geraakt, en in de rechter had hij een zware knots, alleen voor een sterke vuist geschikt, en waarmee de man in staat scheen, met een enkele slag een os te doden.

Hij was zeer zwart van huidskleur, blijkbaar een Nubiër dus, en zijn gezicht was afgrijselijk beschilderd, zodat het een ware duivelsuitdrukking had.

Deze tovenaars nu danste een paar malen in een steeds nauwer wordende kring om de gevangenen heen, nu en dan rauwe kreten slakend, afgewisseld met een soort litanie, een reeks woorden, die niemand scheen te verstaan.

Misschien was het een bezweringsformule.

De inboorlingen wachtten er zich wel voor, de Nnangga al te dicht te naderen die zulk een diepe indruk maakte en alle schellen om zijn middel tegelijkertijd deed trillen door de schokkende bewegingen van z'n groot lichaam onder zijn krankzinnige sprongen.

De koning scheen hem reeds een paar malen een vraag te willen stellen, maar de Nnangga, die doofstom scheen te zijn, had telkens naar de hemel gewezen met een dreigend gebaar en aldus waarschijnlijk zijn toestemming gegeven tot het offeren van de twee vreem-

delingen.

Overigens verbaasde zich niemand over zijn komst, want het is zeer gebruikelijk, dat dergelijke Afrikaanse tovenaars het hele land doortrekken van kraal tot kraal, zich laten voeden door de bevroese bevolking en als wederdienst, hier een bezwering, daar een vervloeking uitspreken, al naar het verlangd wordt. Zij verkopen ook een helende zalf, en voorts curare, het pijlvergift, waarnaar in sommige delen van het binnenste Afrika veel vraag is.

Intussen naderden de voorbereidingen voor het mensenoffer hun voltooiing.

Het was zo mogelijk nog warmer geworden, ofschoon de zon was ondergegaan, niet het geringste windje verfriste de atmosfeer, en plotseling wierp de hele bevolking van de kraal zich plat ter aarde en zond een smeekgebed op naar de goden, die te beschikken hadden over droogte en regen.

Dit moest zeker als een laatste poging beschouwd worden en als dat niet hielp, dan waren de beide blanken ten dode opgeschreven.

Reeds stonden de beide hogepriesters, gebaarde, witgetabberde mannen, gereed naast het altaar, en keken nog eens hun vlijmscherpe messen na, waarmee zij de halsaderen der slachtoffers moesten openen, alvorens hun het hoofd met een enkele slag van de romp zou worden gescheiden.

De nacht was nu volkomen ingevalen en slechts de kring van toortsen verlichtte het macabere schouwspel van die honderden tierende, gillende, nu eens opspringende, dan weer zich ter aarde werpende heidenen.

Eensklaps, als op een afgesproken sein, viel een dodelijke stilte in.

Allen waren weer opgerezen en vormden een wijde kring om het altaar en de beide offerblokken.

De maan was zoëven aan de hemel gerezen, groot en vol, en haar zilveren licht vloeide langs de toppen der bomen en over de spitse daken der grootste hutten.

In een dodelijke stilte traden de bewakers, die de beide gevangenen sedert enkele ogenblikken omsingeld hadden,

nog dichter op hen toe, en voerden de beide geboeide mannen naar de wachtende offerblokken.

Twee hunner grepen het eerst Brand aan en rukten hem met gekromde vingers de kleding van het bovenlichaam, zodat het in flarden om hem heen hing.

Op korte afstand stond de Nnangga, grijnzend toe te zien, van het ene been op het andere springend, zodat zijn belletjes weer begonnen te rinkelen.

De andere bewakers kregen bevel om zich terug te trekken en Brand werd naar het offerblok geleid.

De beul, zijn zwaard rechtstandig voor zich opheffend, met de punt van de brede kling naar boven, kwam langzaam aanstappen, en een der priesters, greep zijn offermes, waarvan het lemmet blonk in het licht van de maan en wachtte af, totdat Brand ruggelings op de blok zou zijn uitgestrekt.

Op dit ogenblik liet de Nnangga een zonderling scherp sissend geluid horen, hetwelk door Raffles op dezelfde wijze scheen te worden beantwoord.

Ibanez, die op nauwelijks twintig meters afstand met gekruiste armen stond toe te zien, blijkbaar in afwachting of die geheimzinnige blanke niet op het laatste ogenblik zou terugdeinzen voor die afschuwelijke dood en de plek zou verraden waar hij de buit begraven had, hief met een ruk het hoofd om en men kon duidelijk de verbazing op zijn gelaat lezen bij het horen van die zonderlinge klanken.

Hij kwam een enkele stap naar voren, strak naar Raffles ziende en bijna tegelijk kwam een der priesters met het vlijmscherpe mes op Brand toe, die nu achterover op het offerblok was geworpen, vastgehouden door twee van de sterkste negers, zodat het slachtoffer zijn lendenen meende te horen kraken.

Maar juist toen de priester zich over het slachtoffer wilde heenbuigen en zijn met bloed doorlopen ogen reeds naar de beste plek aan de hals zochten, om het mes in het vlees te drijven, sprong de Nnangga vooruit, was met een enkele stap bij de beul, en ontrukte hem met een enkele beweging het vlijmscherpe, zware beulzwaard.

Hij hief het op, sloeg toe, en de priester zonk met gespleten schedel ontzield ter aarde.

De beide negers bij het offerblok, stom verbaasd over dit voorval, dat zich zo bliksemsnel voor hun ogen afspeelde, lieten een ogenblik hun greep los en Brand rees vliegensvlug over-eind, bevrijd van de koorden die hem bonden en die hij reeds had weten los te maken, voor hij werd aangegrepen.

Met een rauwe kreet van dolle woede wierp zich de tweede priester op hem, met het blinkende offermes opgeheven, maar hij kwam niet ver, want nogmaals hief de Nnangga het zwaard op, en de priester zonk ter aarde, letterlijk onthoofd.

Dit alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat nog niemand van de kafferbevolking goed scheen te begrijpen wat er eigenlijk voorviel.

Toen rees er een eenstemmige kreet van woede en ontzetting op, en allen stormden bijna tegelijkertijd naar de offerplaats, aangevoerd door Ibanez, die onder het lopen zijn revolver trok, maar er geen gebruik van kon maken, daar de inboorlingen veel vlugger te been waren dan hijzelf en zij hem binnen enkele ogenblikken in de weg liepen en hem het uitzicht benamen op het altaar en wat daarginds geschiedde.

Raffles had zich intussen ook reeds zonder enige moeite ontdaan van de hennepen koorden, die zijn armen vasthielden en greep de knots, die de Nnangga hem met een paar haastig gesproken woorden in goed Engels toereikte.

Er moest hier op leven en dood gevochten worden en Raffles en Brand begrepen heel goed, dat zij geen genade te wachten hadden als zij nu het onderspit dolven.

Het drietal hield zich dicht bijeen, met de Nnangga voorop en zonder een ogenblik te aarzelen stormden zij op een bepaalde plek toe, niet ver van de hut van de koning, waar het gedrang het minste scheen te zijn.

De botsing was hevig, maar de Nnangga wist zijn geweldig zwaard zodanig te hanteren, dat er al gauw een bres was gemaakt in de kring van inboor-

lingen, die ontzet achteruit deinsden, terwijl Raffles de zware knots zwaalde en Brand op de gunstigste ogenblikken de revolver afschoot, welke de Nnangga hem tersluiks in de hand had gedrukt.

Raffles werd door een lanssteek licht aan de schouder gewond en Brand liep een jaap op met een soort van dolk, die echter gelukkig nog juist bijtijds van richting veranderd werd door de reusachtige tovenaars en nu stonden het drietal buiten het schijnsel van de toortsen en onder het dichte loof van de reusachtige boomvarens, die hier het dorp omgaven.

In het wilde werden hen, ofschoon veel te laat, pijlen achterna gezonden, die hen sissend voorbij floten en eenmaal drong het blauwige lemmet van een lanspunt op een voet boven het hoofd van Raffles in een boomstam.

Maar toen konden zij zich al buiten gevaar achten, want daar, op honderd passen afstand, op een open plek, stonden hun paarden gereed, gezadeld en gepakt, en niet ver daar vandaan, half bedekt onder een stapel droog gras en bladeren, lag een grote, spiernaakte neger, stevig gebonden en gekneveld. Dat was de echte Nnangga, die een bezoek had willen brengen aan de kraal en op een voor hem al heel noodlottig tijdstip door Henderson als het ware in

de vlucht was gegrepen en van al zijn sieraden en kenmerken van zijn beroep, beroofd.

De drie mannen wierpen zich vliegensvlug in de zadel, nadat de paarden waren losgemaakt, en spoorden de dieren aan met woord en gebaar, zodat zij voortvlogen over de open plek, midden in het bos, om spoedig weer onder het loof te verdwijnen.

Er was daar een breed pad, waarschijnlijk gemaakt door een kudde olifanten, die op die plek geregeld het bos doorkruisten op weg naar de drinkplaats en hiervan maakten de vluchtelingen een dankbaar gebruik om met onverminderde snelheid voort te galopperen.

Na enkele minuten hief Brand luisterend het hoofd op en keek achter zich.

Uit de richting van de kraal van koning Makwa klonk een dof, dreigend gerommel, als van een ver onweer.

— Wat is dat? vroeg hij, ondanks zichzelf ongerust door dit sombere geluid.

— Dat is hun oorlogstrom, Charles, antwoordde Raffles kortaf. Zij verwittigen op die wijze de dorpen in de omgeving, en wij zullen duchtig op onze hoede moeten zijn, want van kraal tot kraal zal op deze wijze, als ware het door een telegraaf, onze vlucht bekend worden gemaakt.

HOOFDSTUK V

DE DIAMANTDELVERS

Wel bijna twintig minuten reden de drie mannen zo snel zij konden voort, zonder dat zij een woord met elkander wisselden, en telkens als zij meenden dat het tromgeroffel voorgoed was weggestorven, hoorden zij het plotseling weer heel in de verte op een andere plek; een andere kraal gaf antwoord en seinde de boodschap door met korte en lange slagen op de holklinkende trommels.

Ten slotte zweeg echter dat geraas voorgoed en zij bereikten opnieuw de vlakke, waar zij zich die dag hadden opgehouden. Zij vuurden de paarden opnieuw aan, daar zij zich wilden haasten, deze bijna eindeloze vlakke tussen zichzelf en de wraakzuchtige bosnegers te stellen.

Geheimzinnig en dreigend rees de steen vinger, waar zij die zelfde ochtend vruchteloos gezocht hadden naar de buit van de bende van de Gouden Schorpioen omhoog, en tekende zich af tegen de lichte nachthemel.

Terwijl zij er voorbij joegen op hun dampende paarden, vroeg Brand:

— Nu zijn wij nog niet te weten gekomen of het die Ibanez soms was, die ons is voorgeweest en de juwelen heeft weggehaald.

— O, hij heeft het heel zeker gedaan, Charles, daar valt geen ogenblik aan te twifelen, riep Raffles terug. En mijnheer Ibanez kan er op rekenen, dat ik niet zal rusten voor ik hem deze streek betaald heb gezet, en hem die mooie steentjes heb afgenomen. En, zich tot Henderson wendend, vertel me nu eens, James, of je het niet koud hebt in die luchtige pluunje.

— Koud niet, mylord, riep de reus

terug, integendeel, ik heb het meer dan warm, maar er is iets anders, dat een beetje lastig wordt, en dat is het zadel. Ik ben eigenlijk niet gewend, in zo'n costuum paard te rijden, met uw welnemen.

— Je hebt gelijk, arme jongen, daaraan had ik eerder moeten denken, riep Raffles, ondanks zichzelf lachend. Je hebt toch nog je kleren?

— Ze zijn voor mij op het zadel gebonden, mylord.

— Trek ze dan onmiddellijk aan. Wij kunnen wel even halthouden, en het is te dwaas, dat je ons zo als tovenaars vergezelt. Hoe kwam je zo mooi zwart?

— Houtskool, mylord. Ik hield die vent aan bij een plek, waar wel een dozijn bomen op de grond lagen, misschien door de bliksem getroffen en gedeeltelijk verkoold. Er was in ieder geval genoeg houtskool om een hele compagnie mee zwart te maken. En de witte verf had die vent zelf in een potje bij zich, om zijn toilet te onderhouden.

Terwijl hij dit alles, met de nodige humor vertelde, was Henderson reeds van zijn paard gesprongen, had het bundeltje kleren losgemaakt, ontdeed zich van het schortje met de klinkende bellen, en trok snel zijn eigen linnen beenbekleding, zijn hoge laarzen en zijn kakhi hemd weer aan.

— Bij het krieken van de dag zal ik een lekker bad nemen, mylord U bent toch niet bang voor mijn snoetwerk, mijnheer Brand?

— Om je de waarheid te zeggen, zag je er uit als een kwade gorilla, zei de jongeman, hem lachend bij de hand vattend, maar toen veranderde zijn gelaat en hij voegde er ernstig aan toe:

— Als jij er niet geweest was, James, zouden wij nu als lijken leeggebloed en onthoofd ginds in de kraal liggen. Ik huiver, als ik er aan denk.

— Ik kon u toch moeilijk in de steek laten, mijnheer Brand, zei de trouwe kerel goedmoedig. Het is waar, dat ik een tijdje lang wanhopig was en niet wist wat ik moest doen, omdat ik wel begreep, dat ik het niet tegen tweehonderd kerels zou kunnen opnemen, waarvan er een paar dozijn met goede geweren zijn bewapend, maar toen kwam ik gelukkig die gekke vent tegen, met zijn bellenjurk, en zoveel heb ik wel van mylord geleerd, dat ik begreep wat die kerel moest voorstellen. Nu, toen liep alles natuurlijk van een leen dakje, want ik wist hoeveel eerbied die domkoppen hebben voor hun tovenaars.

Hij steeg weer in het zadel en zei:

— Klaar mylord.

— Laten wij dan verder gaan, jongens, totdat wij een plek bereikt hebben, waar wij veilig zijn, niet alleen voor de bosnegers en Ibanez, maar ook voor de regen die gaat komen.

— Regen? herhaalde Brand verbaasd.

— Ja zeker. Zie je niet dat de maan sedert enige tijd achter de wolken is verdwenen? Heb je niet gemerkt dat er een krachtige wind is komen opsteken? Wij zullen ons moeten haasten en een plek hoog in het gebergte opzoeken, waar wij zullen kunnen schuilen voor de bui, want hier zijn geen verlaten mierennesten, die ons kunnen beschermen.

Hierop gaf Brand geen antwoord, want hij wist maar al te goed met welk een hevigheid onweders en stortbuien in Afrika zich kunnen ontlasten boven de uitgedroogde aarde, vooral na langdurige tijden van droogte.

Het was dus zaak, zo gauw mogelijk een onderkomen te vinden, indien het kon ook voor de paarden, en zij spoorde daarom die dieren nog meer aan. Juist hadden zij de voet van het gebergte bereikt, toen de hemel in het Oosten verscheurd werd door een felle bliksemstraal, een ogenblik later gevolgd door een ratelende donderslag.

Binnen tien minuten zou de bui los-

barsten.

Het was nu zo donker, dat men bijna geen hand voor ogen kon zien.

De bliksemschichten en de donderslagen vermenigvuldigden zich en reeds begonnen er dikke, lauwe druppels te vallen, telkens sneller, toen Raffles gelukkig terzijde van het bergpad een reusachtige opening ontdekte, zo groot als de deur van een kathedraal.

— Daarheen, beval hij met luide stem. De hemel zij gedankt, wij hebben bijtijds een beschutting gevonden.

In een pikzwarte duisternis, waarin alleen Raffles nog iets scheen te kunnen onderscheiden, juist terwijl het hemelwater als een dicht gordijn uit de roetzwarte wolken plaste, gingen zij het reusachtige hol binnen, dat zich daar zo te juister tijd op hun weg bevond.

Met oorverdovend geweld barstte tegelijkertijd een onweer los, zoals zelfs deze zo bereisde mannen nog maar zelden hadden beloofd.

De donder was als het ware niet van de lucht, en rommelde met zulk een ontzettende kracht, dat de bergen op hun grondvesten schenen te dreunen.

Raffles had genoeg kennis van de aard dezer onweders, om te weten dat zij vaak even langdurig waren als heftig.

De paarden trilden op hun benen waar zij stonden en zochten onmiddellijk het achterste gedeelte van het hol op, schuw als zij waren voor het felle bliksemlicht dat telkens en telkens weer de hele omgeving in een schel, daghelder schijnsel zette.

De met electriciteit overladen atmosfeer scheen niet tot rust te kunnen komen en ontladde zich in monsterachtig grote lichtbollen, die omlaag vielen en met een daverende slag, mijlen in het rond hoorbaar, uiteenbarstten.

De drie mannen waren hier gelukkig veilig, en zelfs tegen het hevigste onweer beschut, ofschoon het geen kwartier duurde of het pad, dat zij zoëven beklommen hadden was veranderd in een woeste bergstroom, die het voorste gedeelte van het hol overstroomde.

Er kon omstreeks een uur verlopen zijn, en het onweer raasde nog met on-

verminderde kracht, toen Brand, bij het licht van een bliksemstraal, een donkere gedaante bij de ingang van het hol meende te zien, die er te voren nog niet was.

Hij trad erop toe, bukte zich, raakte iets aan, dat wollig leek te zijn en tegelijkertijd ruw, en bedwong met moeite een kreet van schrik.

— Wat is er? vroeg Raffles, die onmiddellijk naderbij kwam.

— Een leeuw, antwoordde Brand ontsteld, terwijl hij naar zijn geweer greep. Ik bukte mij naar die gedaante en ik streelde een leeuw over de rug.

Het dier bewoog zich niet, maar het leeft, want ik voelde de huid trillen onder mijn aanraking.

— Laat dat geweer maar rusten, Charles, want die leeuw is voorlopig volkomen onschadelijk. Het dier is op zijn minst even schuw als de paarden en het zou, als het niet zo bang was, uit je hand eten. Er zijn meer voorbeelden van, dat wilde dieren mat worden als lammeren en de nabijheid van de mens zelfs zoeken, als zij zich in groot gevaar weten. Maar wij zullen in ieder geval op onze hoede moeten blijven, en ik durf niet te gaan slapen, voor dat roofdier zijn eigen hol heeft opgezocht.

— De batterij van mijn zaklantaarn is nog niet helemaal uitgeput, zal ik licht maken?

— Neen, Charles, spaar liever die batterij.

Traag verliepen een paar uren en langzaam nam het onweer in kracht af, maar het water gutste nog altijd in woeste vaart langs de ingang van het hol en stortte zich omlaag, in de vlakte.

De drie mannen hadden slechts nu en dan iets zeggend, bijeen gezeten in een hoek van het grote hol, op geen twee meter afstand van de leeuw, die nu en dan zacht jankend de machtige kop ophef.

Het was tegen het krieken van de dag dat het reusachtige dier eensklaps opstond, zich uitrekte, onbedaarlijk geeuwde en toen kalm en vorstelijk met zwiepende staart het hol uitwandelde.

Brand had al naar zijn geweer gegre-

pen, maar hij liet het met een lachje weer vallen en zei:

— Neen, dat zou toch niet mooi zijn tegenover de koning der dieren, die ons de hele nacht gezelschap gehouden heeft. Ga maar heen, uwe majesteit en ga je vrouw geruststellen, die niet zal weten waar je blijft.

Het was alsof het dier hem begreep, want het wendde even de machtige kop naar hem om, schudde zijn manen, waadde tot aan de borst door de waterstroom en verdween uit het gezicht.

Toen pas dachten de mannen aan rust. Zij spreidden hun dekens op de harde vloer uit, aten wat scheepsbeschuit, dronken wat water, dat er nog in overvloed was, en legden zich op hun dekens neer.

Zij sliepen bijna vijf uren onafgebroken, en werden gewekt door de zonnestralen, die in het hol doordrongen.

Bijna tegelijkertijd richtten zij zich op, wreven hun ogen uit, en keken rond.

Het eerst zagen zij de paarden, die rustig bijeen stonden te slapen, de koppen naar omlaag geneigd, als in een stal.

De drie mannen traden buiten het hol, en bemerkten, dat de atmosfeer zeer verfrist was nu het onweer voorbij was. Zij wasten zich in het bergstroompje, stopten hun pijpen, zadelden de paarden en brachten de dieren buiten het hol.

Het was volkomen dag en zij konden nu de omgeving ver overzien.

De vlakte was nog gedeeltelijk met drabbig water bedekt, dat pas langzaam zou wegzakken, en er was geen spoor van enig leven te ontdekken, heinde en ver.

In het oosten rees de grond en vormde daar een soort bergplateau, vele mijlen lang.

Het was naar dit plateau, dat Raffles gedurende enkele ogenblikken staarde, zijn ogen half dichtgeknepen, om dan met een snelle beweging zijn kijker te grijpen en voor het oog te brengen.

— Wat is dat daarginds? vroeg Brand nieuwsgierig. Het is alsof ik iets zie bewegen,

— Het is een grote menigte mensen, blanken en zwarten, paarden, ossen, die grote huifkarren trekken, en als ik mij niet vergis, meen ik er zelfs een paar motorvrachtwagens bij te zien. En nu ik het mij goed herinner, moet er ook een paar kilometers hier vandaan een weg lopen over die hoogvlakte, van het noorden naar het zuiden.

— Er komt geen einde aan, mylord, zei Henderson, die aandachtig had toegekeken. Het lijkt wel een landverhuizing. Waar trekken al die lui heen met hun paarden en ossenwagens?

— Ik vermoed, James, dat zij onderweg zijn naar Maveking, waar binnenkort de grote wedren zal plaats vinden naar de pas ontdekte diamantvelden.

— Wat is dat voor een wedren, mylord? vroeg de reus nieuwsgierig.

— Het is een heel oud en mensonwaardig gebruik, James, hetwelk wordt toegepast om zogenaamd rechtvaardig alle diamanthoudende grond onder de gegadigden te verdelen. Aanvankelijk viel er misschien iets voor te zeggen, dat aldus de snelsten en sterksten ook de beste stukken voor zich konden opeisen, maar in de loop der jaren is die wedren ontaard tot een schandelijk bedrijf, waarbij de grote maatschappijen betaalde beroepshardlopers in dienst nemen, die niet voor eigen rekening werken, maar voor die van de personen, die hen in dienst namen. Een hele tros van allerlei gespuis, dieven en moordenaars, valsspelers en handelaars in blanke slavinnen volgen telkenmale, als er diamant in de grond gevonden is, het legertje diamantdelvers, die van alle zijden komen aanzetten, begerig naar een stukje grond. Wie een goed inzicht wil hebben in hetgeen goud en diamanten van de mens hebben gemaakt, die moet maar eens komen kijken naar zulk een wedren, die met alle beschrijving spot, en waarbij omkoperij, bedrog, allerlei listen en gemene praktijken schering en inslag zijn. Het is bijna zeker dat wij daarginds een van die troepen zien voorbij trekken, die zich op weg hebben be-

geven, naar dat onzalige oord, een uitgedroogde vlakte ten westen van Maveking, waar onlangs diamanten in de bodem zijn gevonden.

— Kruist die troep de weg, die je wilt inslaan, Edward? vroeg Brand, die nu eveneens de kijker had ter hand genomen.

— In zekere zin wel. Het komt mij voor dat zij voorttrekken in de richting van koning Makwa's kraal, en het is dus niet ondenkbaar, dat een man als Ibanez zich bij hen zal voegen, om deel te nemen aan de grote wedloop of althans voordeel te trekken uit de omstandigheden. Hij behoort waarschijnlijk tot de hyena's van de diamantvelden, zoals men ook de hyena's van het slagveld heeft.

— Maar zij trekken naar het zuiden, terwijl wij verder noordwaarts zouden gaan, zei Brand weer.

— Dat was ook oorspronkelijk de bedoeling, amice, zei Raffles glimlachend. Maar je begrijpt toch wel dat ik Ibanez niet de voldoening kan gunnen, dat hij mij bij de neus heeft genomen. Ik zal niet rusten voor ik hem de diamanten van de bende van de Gouden Schorpioen ontnomen heb, waarvan hij zich heeft meester gemaakt. Hij zal die wel zo gauw mogelijk in veiligheid willen brengen, en om dat te doen moet hij naar het zuiden. Ik wil hem dat belletten, en ben dus wel verplicht, eveneens in zuidelijke richting te gaan. Maar maak je niet ongerust; er zal wel gelegenheid te over zijn om intussen te jagen.

— Je bent toch niet voornemens, Edward, je aan te sluiten bij dat legertje diamantdelvers?

— Neen, natuurlijk niet. Dank je wel, ik zal mij niet bij hen aansluiten, ik zal hen op een veilige afstand volgen, en mij overtuigen of Ibanez zich bij dat gezelschap bevindt. En is dat het geval, dan zweer ik dat hij mij niet zal ontkomen. Hij zal boeten voor zijn gedrag in de kraal van Koning Makwa.

HOOFDSTUK VI

IN DE GREEP VAN DE MAMMON

Intussen duurde daarboven over het plateau de optocht van die honderden nog altijd voort, die daar langzaam voorbijtrokken als een processie, terwijl hun kleine figuurtjes zich als silhouetten aftekenden tegen de ijlblauwe hemel.

Zelfs met het blote oog waren die figuurtjes van elkander te onderscheiden, pakpaarden, ruiters, huifkarren, bespannen met zes tot wel tien ossen, een paar auto's, die moeizaam schenen voort te hotsen over de ongelijke weg, maar ook velen te voet, die een stok of geweer over de schouder droegen, of die beladen waren met grote balen, die waarschijnlijk tenten en dekens zouden bevatten, en waaronder zij leken te bezwijken.

Na die optocht nog enige tijd te hebben na gekeken, begaven de drie mannen zich langzaam op weg, in dezelfde richting en met de grootste behoedzaamheid, ofschoon zij nog geen vrees behoeften te koesteren, dat zij-zelfen gezien zouden worden op die veel lager gelegen plek.

Zij trokken weer in de richting van Makwa's kraal en daarin school natuurlijk het gevaar. De bosnegers zouden onverzoenlijk zijn, als zij erin slaagden, de drie ontvluchte blanken weer in handen te krijgen.

Raffles besloot dan ook, het dorp zoveel als mogelijk was te vermijden, maar aan de andere kant was het noodzakelijk zich te overtuigen, of Ibanez zijn vriend Makwa reeds verlaten had of niet.

Misschien wist hij niets van het voortjrekken der diamantdelvers, en in dat geval zou het misschien makkelijker zijn hem onverhoeds te overvallen, en hem

het geld en de juwelen af te nemen, waarvan hij zich had meester gemaakt.

Zo daalden zij dan het brede bergpad weer af, dat zij de avond tevoren beklommen hadden, bereikten de vlakte, en reden verder, aandachtig om zich heen ziende.

Er was echter voorlopig niet veel gevaar, dat de bosnegers zich in de buurt zouden bevinden, want bijna overal stond de vlakte nog blank en bovendien moesten zij toch inzien, dat zij, onbereden als zij waren, drie van goede paarden voorziene blanken niet konden inhalen.

Het was waar, Ibanez bezat een paard maar hij zou het toch zeker niet wagen, het geheel alleen tegen drie welbewapende tegenstanders op te nemen.

Nu en dan kwam, tussen het geboomte door, het plateau weer te zien, en ook de eindeloze troep, die daar over voorttrok, zich scherp aftekenend tegen de lucht.

De weg beschreef een grote boog, dus het kon bijna niet anders of men moest in de kraal van Makwa die karavaan eveneens kunnen zien, en Ibanez zou zeker de betekenis daarvan begrijpen.

— Hoelang zal die troep ongeveer nodig hebben om Maveking te bereiken, mylord? vroeg Henderson na enige ogenblikken.

— Als zij in datzelfde tempo voortgaan, James, op zijn minst een paar weken, antwoordde Raffles. De ruiters zouden het natuurlijk in korter tijd kunnen doen, maar het is mogelijk dat hun voorraden zich in de ossenwagens bevinden en een os loopt nu eenmaal nooit sneller dan een voetganger.

Weer reed het drietal enige tijd voort,

nu met de grootste behoedzaamheid, totdat zij bijna dezelfde plek bereikt hadden, waar Henderson de dag tevoren met de paarden was achtergebleven, toen Raffles en Brand de tocht naar de holle vinger ondernamen, die met zo slechte uitslag bekroond werd.

Hier stegen zij af, en Brand zou voorzichtig de omtrek van de kraal eens gaan opnemen.

Brand overtuigde zich, dat zijn revolver zich in goede staat bevond, stak zijn jachtmes in de gordel, nam de sterkste kijker mee, en begaf zich toen behoedzaam, zoveel mogelijk partij trekkend van de kleine bosjes en de grote rotsblokken, het hoge gras en de palmbomen, in de richting van de kraal, waar zich de avond tevoren bijna een bloedig drama had afgespeeld, wanneer de trouwe, dappere Henderson niet tussenbeide was gekomen.

De vlakte was hier, op enkele plassen na, reeds bijna opgedroogd, zo totaal uitgedroogd en poreus was de bodem geweest, die het hemelwater als een spons had opgezogen.

Daar was hij reeds aan het begin van het bos, hetwelk de kraal aan de noordzijde omgaf, en nu moest hij dubbel voorzichtig zijn, daar het niet onmogelijk was, dat er troepjes bosnegers achtergebleven waren om op jacht te gaan.

Omzichtig baande zij zich een weg door het hoge, scherpe gras, totdat hij eindelijk, bijna plotseling, het uitzicht kreeg op het dorp.

En bijna onmiddellijk viel hem de zonderlinge stilte daar op.

Geen spoor van de inwoners was te zien.

Ja toch, toen hij de kijker voor het oog bracht, zag hij, voor een paar hutten, onbeweeglijke gedaanten zitten, maar dat waren allen vrouwen, kinderen of oude mannen.

— Waren alle mannelijke inwoners dan tegelijkertijd op jacht gegaan? zo vroeg Brand zich af.

Hij wilde zekerheid hebben.

Voorzichtig ging hij verder, totdat hij een palmboom bereikt had, die hij gemakkelijk kon beklimmen, op dezelfde

wijze als de inboorlingen dit plegen te doen, met de hulp van een zogenaamde klimstrop, een uit rottan gevlochten lus, die zij met enige speling om de boom en om hun eigen lichaam slaan, waarop zij gemakkelijk naar boven kunnen klimmen, de lus als het ware als steun gebruikend.

Brand maakte gebruik van een dik touw, dat evengoed was, en vlug als een aap klauterde hij een tiental meters in de boom, hield daar op, bracht opnieuw zijn kijker voor het oog, en onderwierp de hele omgeving aan een nauwkeurige inspectie.

Daar omlaag lag de kraal, ongeveer vijfhonderd passen van hem af.

Er kon niet aan worden getwijfeld: zij was alleen bewoond door vrouwen, kinderen en grijsaards.

Slechts nu en dan zag hij een jongeling van een jaar of vijftien, aan wie nu de verdediging van de kraal was overgelaten.

Een heel eind verder, zuidwaarts, liep de weg, die de karavaan volgde, de troep diamantzoekers, die wilden deelnemen aan de grote rush.

Ongeveer halverwege tussen die weg en de kraal, omstreeks een mijl ver, bewoog zich door de vlakte een troepje zwarten, omstreeks honderd koppen sterk, aangevoerd door een ruiter op een wit paard, dat zelfs met het blote oog zichtbaar was, daar het scherp afstak tegen het donkere groen van de vlakte.

Er kon niet langer aan worden getwijfeld: de krachtige mannen van de kraal hadden, op het gerucht dat een karavaan naderde, en wetend wat het doel was van die tocht, eenparig hun dorp verlaten, bezeten door diezelfde onbedwingbare begeerte naar goud en edelgesteente als de ongelukkigen, die daar, in een moordend klimaat, onder een gloeiende zon misschien al wekelang voorttrokken, in de greep van de Mammon, terwijl zij de lijken diergenen, die onderweg bezweken, ten prooi achterlieten aan de gieren en de jakhalzen.

De vrouwen en de grijsaards moesten dan maar zien hoe zij zich konden redden, hoe er voedsel zou komen, hoe de

kraal verdedigd moest worden tegen vijandige stammen en tegen het wilde gedierte.

Een vergissing was uitgesloten; de troep bewoog zich in de richting van de plek, waar binnen een uur de karavaan moest langskomen, blijkbaar met het doel, er zich bij aan te sluiten.

Brand had genoeg gezien. Hij liet zich haastig weer van de boom neder, knoopte het touw los en aanvaardde de terugweg even behoedzaam als hij gekomen was.

Een half uur later had hij zich weer bij Raffles en Henderson gevoegd, en bracht rapport uit van hetgeen hij had waargenomen.

Raffles had zwijgend toegelisterd, en zei:

— Welnu, dan behoeven wij niets anders te doen dan hem op enige afstand te volgen. Op weg, jongens, en hen achterna.

— Ducht je geen gevaar van de zijde van die troep?

— In ieder geval minder dan wanneer de bosnegers in hun kraal waren gebleven, antwoordde Raffles. Zij zullen het niet zo gauw wagen, ons hier in de vlakte te overvallen, nu zij ook rekening moeten houden met de rest van de karavaan. Het is duidelijk dat daar reeds een onderlinge vete moet bestaan en het komt dan ook herhaaldelijk voor, dat bij dergelijke tochten geregeld veldslagen worden geleverd tussen de leden van vijandige stammen.

— Hoe staat het hier met de politie, mylord? vroeg Henderson. Kan die daar niets aan doen?

— Er is hier een bereden korps, James, juist zoals in Canada, en dat doet natuurlijk wat het kan om de orde te handhaven, maar over zulk een reusachtige uitgestrektheid kan onmogelijk voldoende toezicht worden gehouden, dat is duidelijk.

De drie mannen hadden intussen hun paarden bestegen en dreven de dieren over de vlakte zuidwaarts, wel zorgdragend, dat zij niet gezien konden worden vanaf het rotsplateau.

Overigens was de karavaan zelve

thans niet anders meer zichtbaar dan met behulp van de sterk vergrotende kijker, en het mocht de vraag heten of de lieden daarginds in het bezit waren van zulk een nuttig voorwerp.

De streek werd bosrijker, en zodra de drie ruiters zich onder de hoge bomen bevonden, viel er van de hoogvlakte en van de steeds maar voorbijtrekkende lieden, die zich naar de diamantvelden wilden begeven, niets meer te bespeuren.

Wanneer zij zulk een bos verlaten hadden, kregen de drie mannen meestal opnieuw allereerst de hoogvlakte in het oog, soms iets dichterbij, ook wel eens wat verder af dan tevoren, maar steeds konden zij de schier eindeloze rij mensen en dieren, huifkarren en wagens met het oog volgen.

Dit duurde zo uren en uren, tot de karavaan eindelijk halt hield op een plek, waar de hoogvlakte langzaam glooiend afdaalde naar de vlakte.

Er was hier gras, er was water, er was ook wat schaduw van een aantal mangobomen, en het punt was dus uitstekend geschikt om er enige uren rust te houden, opdat mens en dier weer op verhaal konden komen.

En wie in een van die bomen geklommen was, gewapend met een goede kijker, die zou, de afgelegde weg afturend, hier en daar onbeweeglijk, zwarte punten hebben gezien. Dat waren de van vermoeienis, ziekte en ontbering omgekomen ossen, paarden, en ook mensen.

De kampeerplaats was zodanig gekozen, dat men ze slechts met moeite kon naderen, zonder te worden gezien en Raffles achtte het dan ook wel zo veilig op een behoorlijke afstand te blijven, goed verscholen in de donkere schaduw van een klein bosje, dat voor een groot deel bestond uit reusachtige boomvarens, met bladeren, zo groot, dat een volwassen man daaronder gemakkelijk een schuilplaats kon vinden tegen zon en regen.

Aan de zoom van het bosje staande, kon men in de verte juist nog de huiwen onderscheiden van een paar wagens en enige dicht bijeenstaande ossen, die

van hun jukken waren bevrijd.

Alles bleef daarginds rustig. De warmte was te groot om zich te bewegen en waarschijnlijk zou men daarginds slapen en aldus nieuwe krachten opdoen. Twee uren verstreken.

Toen werd het daar in de verte weer levendig, en door de kijker kon men waarnemen, hoe de ossen ruw uit hun sarust werden opgeschrikt en voor de huifkarren gespannen, terwijl de paarden werden gezadeld en de vermoeide voetgangers hun pakken weer op hun schouders laadden.

De stoet formeerde zich opnieuw, en een half uur daarna zag men hen weer als een reusachtige slang door de vlakke kronkelen.

De achtervolging, door het drietal werd voortgezet, terwijl de zon zengde, en de paarden tekenen van vermoeidheid begonnen te geven.

Vroeg bij het vallen van de avond echter hield de karavaan opnieuw halt, om nu voor de nacht het kamp op te slaan aan de zoom van een groot bos, niet ver van een «spruit», zoals de Afrikaanders de smalle stroompjes noemen, die in sommige streken van Afrika zeer talrijk voorkomen, evenwijdig met elkander voortlopen, soms met een onderlinge afstand van niet meer dan een paar honderd meter, dikwijls bij een dozijn tegelijk, om zich verder stroomafwaarts te verenigen en een machtige rivier te vormen.

Dikwijls treft men deze overvloed van water aan op geen halve dagreis afstand van streken, die versmachten van droogte.

De drie mannen waren in het bos gebleven, en konden slechts aan zekere tekenen bemerken, dat de grote troep halt hield.

Want er werden vuren aangelegd, waarvan de rook al spoedig boven de boomtoppen uitsteeg en waarvan de gloed niet lang daarna zichtbaar was tussen de hoog opgaande bomen.

Niet zodra was de duisternis volkomen, of Brand werd opnieuw uitgezonden, om de toestand te gaan verkennen, omdat hij de lenigste was, ook de kleinste en dus het minste gevaar liep,

te worden opgemerkt.

Hij kroop behoedzaam voort, alleen maar geleid door de gloed van de kampvuren, en bereikte na omstreeks twintig minuten een grote open plek, dicht bij de rand van het bos, waar het kamp zich bevond.

De huifkarren waren, als vanouds, en alsof men nog strijd zou moeten voeren tegen basoetos of bechuanen, zodanig in een kring geplaatst, dat de dissel van de ene wagen de achterkant van de andere raakte, zodat er een doorlopende borstwering werd gevormd.

In het midden daarvan waren de paarden bijeengebracht, maar de auto's waren buiten de kring gelaten.

Een troep mannen bevond zich ook daarbuiten aan een afzonderlijk kampvuur, en Brand, die behoedzaam nog wat naderbij sloop, merkte op dat deze uit een tiental blanken bestond, die bij elkaar schenen te horen. Een ogenblik meende hij ook Ibanez te herkennen, die in de buurt van dat vuur rondsnuffelde, blijkbaar met de bedoeling, zich bij die blanken te voegen. Men scheen hem daar echter niet al te gaarne te ontvangen, tenminste hij maakte weer rechtsomkeer, klom tussen twee wagens door, en verdween uit het oog.

Nu en dan klonk het schorre, eentonige gezang der kaffers, die met de troep meetrokken, in de hoop op een gemakkelijke buit.

De wind was naar Brand toe en hij snoof de geur op van vlees dat aan het spit gebraden wordt.

Er werd ook op een banjo getokkeld, en op een trom geslagen, en hij zag, tussen de wagenwielen door, nu en dan de vlugbewegende benen van dansende zwarten.

Hij telde, voor zover de duisternis dit toeliet, de aaneengezette huifkarren, en bevond dat het er niet minder dan vijfenzestig waren.

Iedere wagen werd gemiddeld door zes ossen getrokken en er was daar dus een gehele kudde bijeen, bewaakt door een tiental kafferjongens, slechts gekleed in een linnen broek. De paarden stonden op een andere plek, bijna allen ontzadeld, en graasden rustig,

Er waren vijf vuren, die hel opvlamden, vier binnenin de kring, en een daarbuiten.

Brand wachtte nog even, en keek naar dat laatste vuur, waaromheen de blanken geschaard zaten, die gegeten hadden en nu zwijgend hun pijpen rookten. Vervolgens begonnen zij te gokken en Brand hoorde duidelijk het goud rammelen in de kleine zakjes, van sterk leder gemaakt, die zij van onder

hun kleren vandaan haalden. Brand meende nu genoeg gezien te hebben, en hij wilde zich al verwijderen, toen hij, op geen dertig passen afstand, een lap zag opheffen, die de huif van een der karren afsloot, en de gemene tronie van Ibanez te zien kreeg.

Wel vijf minuten bleef het heerschap aldus loeren, toen viel de lap weer neer en Brand kroop terug, uit vrees, dat Raffles ongerust mocht worden.

HOOFDSTUK VII

DE STRIJD OM HET GOUD

Die nacht geschiedde er niets bijzonders. Ook de volgende dag verstreek, terwijl het drietal de grote troep steeds bleef volgen, en de tweede nacht brak aan, op een andere plek, ditmaal aan de voet van een reeks lage heuvels.

Die nacht echter zou de drie mannen bijna noodlottig zijn geworden zonder de koelbloedigheid en de moed van Henderson.

Een leeuw deed een aanval op het grote kamp, die echter werd afgeslagen, maar op de terugtocht kwam het grote roofdier in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar de drie mannen zich verscholen hielden. Zij hadden geen vuur durven aanleggen, ditmaal, omdat het zeker zou worden waargenomen en alleen de maan gaf voldoende licht, om op een twintigtal meters te kunnen zien. De leeuw stond, met zijn staart zwiepend, hoog opgericht, met de voorpoten op een rotsblok steunend, hongerig en woedend door de ondervonden teleurstelling, zodat de toestand van de drie mannen heel hachelijk was.

Natuurlijk had Raffles met een welgemikt schot de leeuw kunnen neerleggen, want het dier stond onbeweeglijk, maar dan hadden zij ook meteen de plek verraden, waar zij zich bevonden en in een oogwenk zou men hen omsingeld hebben.

Het was Henderson, die aan die moeilijkheid een einde maakte. Hij had altijd nog het geweldige beulzwaard van de bosneger, hetwelk hij als curiositeit had willen bewaren, en dat hij behoedzaam omwikkeld had met droog gras en lianen om de snede te sparen.

Hij stroopte er dit omhulsel vlug af en voor dat Raffles hem nog had kun-

nen weerhouden, trad hij moedig, alleen van dit wapen voorzien, op de leeuw toe.

Het dier liet een onderdrukt gebrom horen, geselde met zijn staart het gras, dook en maakte zich juist gereed tot de sprong, toen het zwaard met verschrikkelijke kracht kwam neersuizen en hem in de nek trof.

Met zoveel reuzenkracht had Henderson toegeslagen, dat hij de Koning der Woestijn bijna onthoofde, het dier was dan ook onmiddellijk dood.

Het voorval had zich zo snel afgespeeld, met zo weinig gerucht, dat alles reeds was afgelopen, toen Brand opsprong en met een onwillekeurig gebaar van bijstand naar zijn revolver greep.

Deze nacht verliep verder ongestoord, een nieuwe dag brak aan, en de tocht naar het zuiden werd voortgezet. De wegen van vastgestampte aarde werden talrijker, de wilde dieren echter zeldzamer, nu men in de buurt van meer bewoonde streken kwam.

De dagmarsen van de karavaan werden ook steeds korter, omdat de uitputting zich langzamerhand deed gelden. Talrijker ook werden de wrakken van auto's en de kadavers van paarden en ossen, de lijken van gestorven mensen langs de weg.

En het was pas op de avond van de vijfde dag, toen Raffles zijn kans schoon meende te zien, om uitvoering te geven aan zijn plannen.

De troep diamantdelvers had ditmaal het kamp opgeslagen aan de rand van een groot palmbos, en men had zich moeten verdelen, daar er nergens een plek was te vinden, groot genoeg, om

er de wagens in een kring te plaatsen, hetgeen overigens volstrekt niet meer nodig was, daar er hier aan aanvallen van wilde stammen in het geheel niet te denken viel. Wel woonden hier kaffers en zoeloe's, maar slechts als landarbeiders, ossendrijvers en mijnwerkers.

Zo stonden de wagens dan onregelmatig door elkaar, en alleen de ossen waren, zoals steeds, dicht bijeen gaan staan.

Wel tien of twaalf vuren vlamden die avond op en het was ditmaal heel gemakkelijk, het kamp tot op tamelijk dichte afstand te naderen, want overal wies het struikgewas hoog op, en het gras was zo hoog, op de meeste plekken, dat het de reizigers bijna tot aan het middel reikte.

Niet zodra had men dan ook daarginds een begin gemaakt met de gebruikelijke avondgewoonten, vuren aanleggen, eten, zingen en dansen, of Raffles en zijn metgezellen bonden hun paarden vast, stegen af, en slopen door het hoge gras zo dicht mogelijk naderbij op iedere verrassing bedacht, en gereed om zich te verdedigen als het moest.

Het was een fantastisch schouwspel, want zij zagen, die verstrooide huifkarren, die rustig bijeenstaande, herkauwende ossen, die ontzadelde paarden, en de dansende en gillende zwarten, opgewonden door drank en het vooruitzicht op buit.

Aan het vuur dat het dichtst bij de drie mannen was, zaten dezelfde blanken, die Brand reeds een paar dagen tevoren gezien had en weer rolden de dobbelstenen. Het was duidelijk dat het grof toe ging en telkens kwamen de volle buidels met goud te voorschijn. Ja, ditmaal werd er ook met diamanten betaald, geslepen en ruw, en herhaaldelijk klonken er woeste uitroepen van vreugde en teleurstelling.

— En daar heb je waarachtig Ibanex ook weer, terwijl hij deze bij de arm greep. De kerel heeft niets goeds in de zin, als ik mij niet vergis. Zie je wel, hoe hij naar de spelers loert?

— Wij zullen hem in het oog houden, Charles, zei Raffles kortaf. Vannacht

moeten wij het wagen, want de kans om weer ongemerkt weg te komen, is nu groot. Ik weet een punt hier dichtbij, vanwaar wel vier of vijf wegen in verschillende richtingen voeren.

— Waar zou hij zijn buit gelaten hebben? vroeg Brand na enige ogenblikken weer, zonder de schurk uit het oog te verliezen, die hem en Raffles op wreedaardige wijze had willen laten afmaken.

— O, je kunt er wel zeker van zijn, dat hij de diamanten dag en nacht bij zich draagt, antwoordde Raffles, de schouders ophalend. Hij zou wel gek zijn als hij zijn bezit in een van die wagens liet, met dit fijne gezelschap om zich heen. Het bevindt zich ongetwijfeld in een gordel, die hij om het lichaam draagt. Zeg, die grote kerel met dat rode gezicht schijnt vandaag verbazend veel geluk bij het spel te hebben. Daar ligt al een heel stapeltje goudkorrels en een handvol diamanten naast hem.

Inderdaad, de roodkop scheen voortdurend te winnen, tot grote afgunst van de anderen, die er tenslotte een voor een mee schenen op te houden, en nijdig hun kaarten wegwierpen.

Nog geruime tijd duurde het spel slechts tussen vier mannen voort, maar de man met het rode haar bleef winnen en streek tenslotte met een grijnzend gezicht de buit op, terwijl de anderen wegslechterden.

De gelukkige winnaar wist blijkbaar goed met wie hij te doen had, want hij keek, nog altijd bij het vuur staande, het magazijn van zijn revolver eens na, en trok een paar malen zijn breed mes uit de schede, dat aan zijn gordel bevestigd was.

Toen schonk hij zich een kroes jenever in en dronk het sterke goedje met blijkbaar tevredenheid en grote gulzigheid, als of het water was, tot op de bodem leeg.

Langzamerhand werd het nu rustig in het kamp.

De meeste vuren waren gedoofd en slechts twee of drie werden bewaakt door enige zwarten, die er telkens nieuwe, droge takken op wierpen.

Toch duurde het zingen en het dan-

sen nog vrij lang, totdat de vermoeide bosjesmannen zich tenslotte ook ter ruste legden, waarna het bijna volkomen stil werd.

Slechts nu en dan hinnikte een paard, of klonk een ruwe vloek uit een der wagens.

Want ook daar sliepen sommigen, ofschoon verreweg de meesten er bij die warmte de voorkeur aan gaven, zich in de open lucht op een deken uit te strekken.

Verscheidene malen hadden de drie toeschouwers Ibanez uit een huifkar zien komen, waar hij blijkbaar zijn intrek had genomen, of die hij misschien had gekocht, of waarop hij beslag had gelegd, nadat de eigenaar ervan was omgekomen.

Hoe dit ook zij, die kar was blijkbaar zijn nachtverblijf, want hij ging er voortdurend in en uit.

Nu was het echter wel bijna een half uur geleden, dat hij er voor het laatst was binnengegaan, blijkbaar had hij zich dus ter ruste begeven en Raffles meende dat nu het ogenblik om te handelen was aangebroken.

De duisternis zou nog slechts een paar uren duren, en voor de dag weer aanbrak, moesten de drie mannen reeds ver zijn.

Zij hadden zich bijna niet bewogen al die tijd in hun veilige schuilplaats, midden in een dicht bosje mimosa, maar nu boog Raffles zich naar Brand toe en fluisterde hem heel zacht in:

— Wij beiden zullen zijn wagen binnengaan, en de zaak binnen enkele tellen opknappen.

— Maar je zult de schurk toch wel aan de politie uitleveren? vroeg Brand verontwaardigd.

— Dat is wel een beetje al te omslachtig, amice, antwoordde Raffles. Reken er maar op, dat die man zijn lot niet ontloopt. Maar om mij met zijn gezelschap te belasten totdat ik een patrouille bereden politie tegenkom, dat is wel wat véél verlangd. Maveking is trouwens niet ver, en als ik hem ooit wil terugvinden, dan zal mij dat niet moeilijk vallen. Henderson blijft intussen hier en houdt de wacht.

De reus werd vlug op de hoogte gebracht, en de beide mannen wilden juist het bosje verlaten, toen er iets geschiedde, dat hen voorlopig terughield.

De huifkar van Ibanez werd juist door de maan beschenen en zij konden duidelijk zien, hoe de klep werd teruggeslagen en hoe de Spanjaard het hoofd naar buiten stak, om onbeweeglijk wel vijf minuten lang te luisteren.

Toen zagen zij hoe hij zich langzaam en voorzichtig naar buiten liet glijden, lenig en zacht als een slang, en toeliep op het witte paard, dat hij had buitgemaakt, en dat aan een der zware wielen van de wagen was vastgemaakt.

Tot hun verwondering zagen de drie mannen, door de takken glurend, hoe hij het zware zadel van de grond nam, het op de rug van het paard legde, de singelriem aantrok, en het paard het bit in de mond legde, de teugels over de nek wierp, en een geweerholster aan het zadel vastmaakte.

Hij ging de wagen binnen, kwam een ogenblik later weer te voorschijn met enige voorwerpen beladen, waarvan er een zijn geweer bleek te zijn, dat hij in de holster stak.

Hij gespte een riem met twee patroontassen eraan vast, om het middel, en maakte een vrij grote zak, die zeker levensmiddelen bevatte, aan de zadelknop vast.

— Wat drommel is hij van plan? vroeg Brand op zachte toon. Heeft hij er genoeg van en gaat hij ons verlaten?

— Dat schijnt wel zo, amice, en wij zullen vlug moeten zijn, voor hij te paard stijgt, want dan is het natuurlijk te laat, daar onze eigen rijdieren wel vijf minuten lopens hier vandaan zijn.

Reeds begon het in het oosten te dagen en zij hadden weinig tijd meer te verliezen.

Maar inplaats dat Ibanez zich in de zadel wierp, en de drie mannen reeds op het punt stonden op hem toe te snellen, verdween hij plotseling uit het gezicht tussen het gebladerte van enige struiken.

Verwonderd keken Raffles en Brand

elkander aan.

Wat was die Spaanse schavuit toch van plan? Wat betekende die nachtelijke escapade? Waarom zadelde hij zijn paard en maakte hij zich reisvaardig als hij toch weer naar het kamp terugkeerde?

Er verliepen ongeveer tien minuten, en toen klonk er eensklaps een gesmoorde kreet, die wel een vloek leek en Brand vroeg ongerust:

— Wat zou dat zijn? Wat is dat voor een geluid?

— Ik weet het niet, maar opgepast, want ik geloof dat die snoeshaan daar alweer aankomt. Wat dichter naar voren, jongens, en laat hem niet op zijn paard stijgen, want dan is het te laat. En geen geweld, dat is volstrekt niet nodig. Wij zijn met ons drieën en behoeven hem alleen maar te dreigen.

Snel verlieten zij het bosje en verscholen zich in de schaduw, die door de huifkar op de grond werd geworpen, en zij waren daar nog maar ternauwernood of Ibanez verscheen opnieuw.

Zijn gelaat was zeer bleek en hij scheen grote haast te hebben.

Hij hield een kleine, lederen zak in de linkerhand, die de mannen zoëven nog niet gezien hadden.

Op dat ogenblik dachten zij daar echter niet aan.

Juist toen Ibanez de voet in de stijgbeugel wilde zetten, sprongen zij tegelijk op hem toe, en Raffles zei op fluisterende, dreigende toon tot de schurk:

— Je gordel met je diamanten en goud, en vlug een beetje.

Ibanez begon te wankelen van schrik, het was alsof hij een spookverschijning zag, naar het scheen.

Hij deed zelfs geen poging om zich te verzetten en liet rustig toe, met opgeheven handen, in een waarvan hij nog altijd de kleine zak hield, dat Henderson hem snel de zware gordel afgespte.

Raffles opende een van de kleine, binnen in de gordel genaaide zakjes, tien of twaalf grote diamanten schitterden hem tegemoet...

Hij deed zelf de gordel om, en zei

tot Brand:

— Knevel en bindt hem, de vent zou anders te vroeg alarm slaan, al was het alleen om ons te duperen.

Brand stond al klaar met zijn grote doek en met het touw, toen de schurk plotseling heftig begon te beven en tot grote verwondering van de drie mannen op zijn knieën viel en stotterend zei:

— Neem me alles af, maar bindt me niet alsjeblieft... alsjeblieft, want dan ben ik verloren. Ik ben al genoeg gestraft. Laat me met rust, ik zal jullie niet verraden.

— Wat moet dat betekenen? vroeg Raffles, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Grote goden, de vent heeft als een juffershondje.

Juist op dat ogenblik klonk er uit het kamp een luide kreet, gevolgd door een uitroep van woede en angst, dadelijk gevolgd door andere kreten, waarbij een stem boven alles uit schreeuwde:

— De Spanjaard. Dat moet de Spanjaard hebben gedaan. Helpen jullie « Rode Jan », dan gaan wij hem achterna. Hij kan nog niet ver zijn.

Raffles en zijn vrienden begrepen.

Er was iets ernstigs gebeurd, en nu wisten zij ook wat dat zakje inhield, dat de Spanjaard daar in zijn trillende vingers hield.

Beducht op eigen lijfsbehoud, lieten zij een ogenblik niet op de ellendeling, die zich bliksemsnel losrukte en zich het volgende ogenblik op zijn paard slingerde, dat hij woedend de sporen gaf, zodat het luide, smartelijke hinniken van 't dier aanstonds de plek moest verraden waar hij zich ophield.

Het hele kamp kwam in beweging, men hoorde paarden trappelen, ruwe vloeken, het gerinkel van sporen, het kraken van zadels, die op de ruggen der dieren werden geworpen, en zelfs werd er al een paar maal in het wilde weg geschoten.

Toen weer dezelfde stem van zoëven:

— Hij kan onmogelijk ver zijn, jongens. Ik hoorde zijn paard hinniken. Hij heeft een witte knol, en dat zal hem de das aandoen. Leeft Rooie Jan nog?

— Hij leeft nog voor hoogstens vijf

minuten, werd er door een andere stem teruggeschreeuwd.

— Dan zweer ik, dat hij gewroken zal worden, vooruit jongens, hem achterna.

Raffles en zijn metgezellen hadden maar juist tijd gehad, zich op zijde te werpen, om niet door het witte paard onder de hoeven te worden gelopen en zich uit de voeten te maken voor een wilde horde, die hen het volgende ogenblik voorbij stooft.

Het waren wel zestien of achttien goed bewapende mannen, die hun paarden met woeste kreten tot meerdere spoed aanzetten en ze de sporen in de flanken dreven.

Heel flauwtjes was het witte paard op enige afstand zichtbaar in de vlakte.

— Hen achterna. Ik moet zien hoe dat afloopt, riep Raffles en in allerijl maakten zij hun eigen paarden los, sprongen in de zadel, dreven de dieren het bos uit, en de vlakte in, die daar zo vredig lag onder het zilveren licht van de maan en waar zich nu een drama ging afspelen.

Reeds werd er in volle ren een paar malen op de vluchteling geschoten, zonder dat die kogels doel troffen.

De achtervolgers waren er zozeer op gebrand de moordenaar te pakken te krijgen, die een hunner makkers had gedood, om een handvol diamanten en goud, dat zij geen acht sloegen op de drie vreemde ruiters, die op enige afstand meegaloppeerden.

Zij zagen niets anders dan dat witte paard, zo spookachtig verlicht door de maan, dat daar over de vlakte in een woeste ren voortstooft, het gebergte tegemoet.

Het was duidelijk, dat Ibanez hoopte

een toevlucht te zullen vinden tussen de rotsen. Hij zou er zijn paard zo spoedig mogelijk in de steek laten, en dan zou het hem niet zo moeilijk vallen, zich in dat woeste gebergte voorlopig schuil te houden tot de lucht weer zuiver zou zijn. Hij had munitie en levensmiddelen genoeg bij zich en zou misschien een troep handlangers aantreffen, aan wier hoofd hij de strijd tegen zijn achtervolgers zo nodig zou kunnen opnemen.

Maar binnen een kwartier had het noodlot de moordenaar achterhaald.

Hij had zijn paard aangespoord en het vermoeide dier tegen de rotsachtige berghelling opgedreven.

Hij had een voorsprong van ongeveer vijf minuten op zijn achtervolgers, en die wilde hij zich ten nutte maken.

Hij kende de streek goed en hij wist dat een honderdtal meters verder het bergpad een kromming zou maken, en hem althans buiten schot zou stellen.

Maar juist bij die kromming, op een hoogte van ruim tachtig meter, werd zijn paard door een op goed geluk afgeschoten kogel in een der achterpoten getroffen.

Het dier hinnikte van smart, steigerde en zonk op de achterpoten...

Met een knetterende vloek rukte Ibanez het weer overeind, maar het wild geworden dier, verhief zich in een laatste poging steigerend, wendde zich een halve slag om, maar de voorpoten vonden slechts het ledige onder zich, toen het dier zich weer wilde neerlaten.

Met een gillende kreet stortten paard en ruiters tegelijkertijd van de loodrechte helling omlaag, en hun lichamen werden verbrijzeld op de puntige rotsen daar beneden...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Afrikaanse gerechtigheid

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266